SANTHOVANI

Bulletin of St. Thomas Province, April 2020

SPECIAL EDITION

RELIGIOUS & PRIESTLY FORMATION

50 Years Golden Jubilee

First Profession

Rev. Fr. Joseph Powamkulathil

Rev. Fr. Thomas Kattackal

Celebrating 25 Years

First Profession

Rev. Fr. Joby Edamuriyil

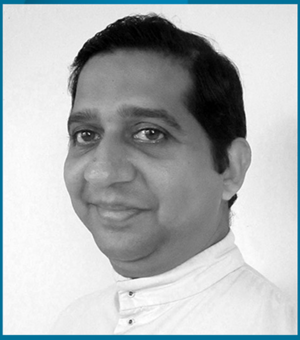

Rev. Fr. Prasad Kurisumkal

Rev.Fr. Johnson Muttathettu

Santhovani

Bulletin of St. Thomas Province

Private Circulation only

R3/04/2020 **April 2020**

Editorial Board

Patron:
Fr. Joby Edamuriyil CST

Chief Editor:
Fr. Johnson Varakaparambil CST

Editors:
Fr. Gimmy Akkattu CST
Fr. Binu Kizhakkel CST
Fr. Joys Peedikayil CST
Fr. Ebin Orathel CST
Bro. Bibin Mundackal CST

Cover Design
Fr. Deepu Kassamkuttiyil CST

Published from
St. Thomas Provincial House
Chelavoor (P.O)
Kozhikode
Email. cstfrskkd@gmail.com

Content Page

	Content	Page
1.	Editorial	4
2.	Message	6
3.	Official News	9
4.	വൈദിക പരിശീലനം: ശിഷ്യന്റെ പാഠശാല	12
5.	Formation of Religious Priests in the Teachings of the Church	18
6.	അഭിമുഖം : റവ. ഡോ. സജി നെല്ലിക്കുന്നേൽ സി.എസ്.റ്റി	27
7.	Founder's Vision of Formation	30
8.	ഉത്ഥിതനോട് കൂടെ	39
9.	ഉയിർപ്പ് - കവിത	41
10.	പടച്ചോന്റെ ഹൃദയം	42
11.	Ongoing Formation: Ongoing Revelation of Jesus in us	44
12.	ഉത്ഥിതനും പരിവർത്തനവും	46
13.	അഭിമുഖം : റവ. ഫാ. റെയ്ഗൺ പള്ളുരുത്തിയിൽ സി.എസ്.റ്റി	49
14.	കുരിശോലകൾ	51
15.	താബോർ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ സെമിനാരി, കൽപ്പറ്റ	54
16.	ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മൈനർ സെമിനാരി, ഇരിക്കൂർ	55
17.	നൊവീഷ്യേറ്റ് ഹൗസ്, മൂക്കന്നൂർ	58
18.	ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മേജർ സെമിനാരി, ആലുവ	63

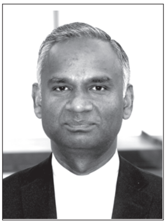

എഡിറ്റോറിയൽ

മുപ്പത് വർഷത്തെ പരിശീലനത്തിനൊടുവിൽ മുക്തകണ്ഠ പ്രശംസനീയമായ മൂന്ന് വർഷത്തെ പരസ്യജീവിതമൊരുക്കി, മരിച്ചു മൺമറഞ്ഞതിന്റെ മൂന്നാം നാൾ മരണക്കല്ലറ വിട്ടെഴുന്നേറ്റ ഉത്ഥിതനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കെല്ലാവർക്കും ഉയിർപ്പു തിരുനാളിന്റെ ആശംസകളും അനുഗ്രഹങ്ങളും നേരുന്നു. ഉത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് വചനം പറയുന്നത് അവൻ ഉയിർത്ത് "എഴുന്നേറ്റു" എന്നാണ്. ഉത്ഥാനം നമുക്കേകുന്നത് - ഉയിർത്ത് "എഴുന്നേൽക്കലിന്റെ" സന്ദേശമാണ്. - ഭാരതീയ സംസ്ക്കാരത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ അസത്യത്തിൽ നിന്നും സത്യത്തിലേക്കും, അന്ധകാരത്തിൽ നിന്നും പ്രകാശത്തിലേക്കും, മരണത്തിൽ നിന്നും മരണമില്ലായ്മയിലേക്കും ഉള്ള ഒരു ഉയിർത്ത് "എഴുന്നേൽക്കൽ".

എല്ലാ ജീവിതാവസ്ഥയിലും അരങ്ങേറേണ്ട ഒരു പ്രതിഭാസമാണ് ഈ ഉയിർത്ത് എഴുന്നേൽക്കൽ. പാപത്തിന്റെ പടുകുഴിയിൽ നിന്നും ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ് വരുന്നവനെ വാരിപ്പുണരുന്ന ക്രിസ്തുചിത്രത്തിന്റെ ചാരുത അവർണ്ണനീയമാണ്. വീഴുന്നിടങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയിർത്ത് എഴുന്നേറ്റ് വരുന്നവനെ വാരിപ്പുണരുന്നവനാണ് ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തു. തനിയെ എഴുന്നേൽക്കാൻ സാധിക്കാത്തവൻ ഉള്ളിൽ എഴുന്നേൽക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം പേറിയാൽ ബേത്സഥാ കുളക്കരയിലെ തളർവാതരോഗിയെ കൈപിടിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിച്ച ക്രിസ്തു വരും അവനെ പിടിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിക്കാൻ. ഉയിർപ്പ് അനുഭവം സ്വന്തമാക്കുവാൻ എഴുന്നേൽക്കാനാകാത്ത ജീവിതതളർവാതങ്ങളിൽ നിന്നും എഴുന്നേൽക്കാനുള്ള ആഗ്രഹമെങ്കിലും ഉള്ളിൽ പേറിയാൽ മതിയാകും.

ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റ് ആയിരിക്കേണ്ട അവസ്ഥയിലേക്കു നടത്തുന്ന പ്രയാണത്തിന്റെ പേരാണ് സന്യാസ വൈദിക പരിശീലനം. സാന്തോവനിയുടെ ഈ ലക്കം സന്യാസ പൗരോഹിത്യ പരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഏതവസ്ഥയിൽ നിന്നും ഉയിർത്ത് എഴുന്നേൽക്കാൻ കഴിയുന്ന വിധത്തിലുള്ള പരിശീലനം സഭയിലൊരുക്കുന്ന എല്ലാവൈദികരെയും നന്ദിപൂർവ്വം ഓർമ്മിക്കുന്നു. അന്ധകാരത്തിന്റെ മൺകുഴികളിൽ നിന്നും പ്രകാശത്തിന്റെ ഭൂമിയിലേക്ക് എഴുന്നേൽക്കാനും ഉത്ഥിതനായ കർത്താവിന്റെ ചൈതന്യം കൊണ്ട് നിറയുവാനും പരിശീലനം നമ്മെ സഹായിക്കണം.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കലിന് മൂന്നു ദശാബ്ദങ്ങളിലായൊരുക്കിയ പരിശീലനത്തിന്റെ ഒരു പിൻബലം കൂടിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വേണം കരുതുവാൻ. Formation is ongoing formation till transformation takes place. ഉയിർത്ത് എഴുന്നേറ്റ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ നമുക്കും നമ്മുടെ പരിശീലനം വഴി ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കാം. - ഉത്ഥിതന്റെ സ്നേഹപ്രകാശ രശ്മികൾ പ്രസരിപ്പിക്കുവാൻ.

- ചീഫ് എഡിറ്റർ

MESSAGE

The term “presence” is used in various ways in the English language. One of them has the connotation of “here-ness.” Two people sitting in close physical proximity on a train or bus might not be present to each other, although people miles away speaking on a phone might have a stronger awareness of being together.It is because of the emotional attachment. Space does not matter here, because presence can transcend the objective physical fact of being-with each other. Presence is concerned with recognizing the self as a being- among- beings, and acknowledging the relevance of others' experiences to the self, as a being. In the context of national lockdown and social distancing due to Covid 19, though we miss our dear one's physical presence, we have become closer to each other than before. It is the absence of a person or thing that makes him/her more present to me. I am valuable to you only because I am absent. The world has shrunk to my heart.

These days the charismatic preachers were widely criticized by social media on the grounds that they failed to stop the spread of corona virus! Critics challenge their authenticity, because God seems to be absent. We are mocked at. “If you are the Christ, save yourself and us.” (Lk. 23:39) and “Come down from the cross, if you are the Son of God!” (Mt. 27:40). The world irritably demands signs to prove God's presence. Surprisingly, it is here the ‘absent’ God becomes more present. Today, for the priests the ‘faithful’ become more present to in their absence. Today a new model of Church, a new model of spirituality emerges. Spirituality becomes an openness to the transcendent and involves a capacity to view life from a larger and more inclusive perspective. Rituals and rubrics have given way to interiority.

It is Lenten season; we seriously contemplate upon the passion, death and Resurrection of Jesus. Paradoxically, we shed tears because our faith is challenged. Here we are invited to endure our crosses bravely. If others nail us with false accusations, when people misjudge us, when our goodness is rewarded with meanness,

do not focus on life’s harshness, but focus on our God. We will not be abandoned, and as Jesus arose above the cruelty, so will we. Suffering is a mystery for all of us. Jesus who seemed so much like God in his goodness to others seemed so inadequate at protecting himself. He who cared for others was not cared for. He who cured others was maltreated and brutalized. He, who raised the dead, joined the dead.

However, the Resurrection changes everything. At Easter, the power of the Risen Lord is manifest! The rock is pushed aside like a pebble. Guards became helpless. We are called to be an Easter people. There is a significant difference between being an Easter people and just a Church people. If we are truly an Easter people, our focus is on the victory which Christ’s Resurrection presents to us. Easter and the promise it presents us make us a joyful people, who worship with a sense of hope and confidence. Easter people as good stewards live their lives with an attitude of gratitude, not a sense of obligation. Easter speaks of a transformation. Everything is transformed in and through Jesus, the risen One.

I am happy to know that the present volume of Santhovani deals with different aspects of religious priestly formation. If formation is a process of transformation, from death to resurrection, every person undergoing a death experience (dying to himself, dying to his own selfishness and ego), he will surely be raised by God, becomes a new being- a trans-formed being. This is what the ultimate goal of formation. One of the primary scripture passages related to seminary formation is from the Gospel of Mark, in which it says: “And he went up on the mountain, and called to him those whom he desired; and they came to him. And he appointed twelve, to be with him, and to be sent out to preach and have authority to cast out demons” (Mk. 3:13-15). Seminary formation is a process of continuous personal growth and development of a seminarian aimed toward the goal of priestly ordination. It is a programme of preparation and formation of the whole person in the context of the four areas of Human, Pastoral, Intellectual, and Spiritual growth. Each aspect of formation is intended to assist the seminarians first in their personal relationship with Christ, and in their understanding of self, and development into the person God intends them to be. Formation overall is intended to form a seminarian into a true “servant of Christ and steward of the mysteries of God.”

Formation is not equivalent to a secular sense of education, school, or job training. It is an activity of cooperation with the grace of God where by God Himself works in the seminarian to form him into Christian man and sharer in the Priesthood of Jesus Christ. It is the Holy Spirit who transforms him into the very image of Jesus Christ, who himself is the image of God.

Our congregation places greater importance to the formation of its seminarians. We can be proud of having one of the best institutes of philosophy in Kerala. Of course, we do not lack theories of formation. What is lacking is proper assimilation and absorption. Hence it is a right time to bring about a paradigm shift in the field of formation. Well trained formators, permanency in appointment, constant accompaniment, revised syllabus, proper discernment of the motivation of the candidates and quality based screening are indisputable and irrefutable agents of formation.

Dear Fathers and Brothers, we are entombed in the grave of Corona. We are locked in. We do sincerely keep our dear Fathers working in Europe, America, Africa, Australia, PNG and North East India. Their situation is more painful than what we experience here. They are really locked down. Their seclusion or loneliness is very distressing and disturbing. They do not have a community as we have here in India. Though we are in, we can see each other, pray together, celebrate mass and eat together. They are deprived of all these. So keep them close to our hearts, remember them in our daily prayers and Holy Eucharist. Let them be more present to us in their absence and isolation. We will rise again. We will break the chain of our common enemy, corona.

When do we rise again? If Resurrection simply means that Jesus is alive, Easter gives us the hope that this too will pass away. God's sovereignty will be underscored. Final victory goes to God. Let us pray: Lord, lead me from ignorance to truth, from darkness to light, and from death to immortality. Is it not the authentic formation and transformation?

I wish you all A HAPPY EASTER

Fr. Joby Edamuriyil CST
Provincial Superior

OFFICIAL NEWS

1. Dns. Prabhath Nirappil, Jobin Vadakarayil, Jyothis Puthukkattil and Joice Rathappillil were ordained priests in December, 2019 and January, 2020.
2. The death anniversaries of Rev. Frs. Sibichan Embrayil, Kurian Parayakavil and George Madamana CST were commemorated on 28 December, 2019, 13 January and 08 February, 2020 respectively at St. Thomas Church, Kottoor.
3. Fr. Johnson Varakaparambil made Canonical Visit at Pushpa Niketana Ashram, Guruvanikara on 05- 06 January, 2020.
4. Rev. Fr. Provincial Superior attended the Governing Body Meeting of Little Flower Seminary, Aluva on 07 January, 2020.
5. New Priests' Day was celebrated on 12 January, 2020 at Provincial House.
6. Palliative Day was celebrated at Nellikkunnu and Rev. Fr. Provincial Superior participated in it.
7. Rev. Fr. Provincial Superior made official visit to our mission in Kohima, met our Fathers working there and the Bishop of Kohima from 16-26 January, 2020.
8. The last two batches of annual retreat of our priests were arranged at Santhidhara Retreat Centre, Valavayal in the month of January.
9. Parents' Day celebration of our Novices took place at Mookkannur on 28 January, 2020 and Fr. Joseph Chathanat represented our Province.
10. Animation Programme by the Provincial team was conducted at Navajyothi Ashram, Cherupuzha, St. Thomas Ashram, Kottoor, Pushpagiri Ashram, Palakuzhy and Sanjo Bhavan, Kaithapoyil.
11. Monthly Recollection of all regents in Kerala took place at Provincial House under the guidance of Very Rev. Fr. Superior General.

12. Half Day Monthly recollection of Kozhikode- Wayanad zone was arranged at Sancta Maria Ashram, Vattathuvayal on 08 February, 2020.
13. Rev. Fr. Provincial Superior and Fr. Johnson Varaka-parambil attended the funeral ceremonies of beloved father of Fr. Linson Chenginiyattu on 09 February and the beloved sister of Fr. Jose Panthackal on 15 February, 2020.
14. Fr. Basilius Foundation anniversary was attended by our Fathers at Mookkannur on 11 February, 2020.
15. Formation Council Meeting was held on 13 February, 2020 at St. Thomas Bhavan, Chelavoor.
16. The Priests' Home at Sanjeevani was blessed on 16 February, 2020 by His Grace Mar Jacob Thoomkuzhy, Emeritus Archbishop of Thrissur and many of our Fathers participated in it.
17. Little Flower School, Sreekandapuram obtained NOC certificate on 26 February, 2020.
18. Rev. Fr. Provincial Superior officially inaugurated NAAC Accreditation Programme Process at Navajyothi College, Cherupuzha on 27 February, 2020.
19. Very Rev. Fr. Superior General started the Canonical Visit in our Province from 02 March, 2020.
20. Mrs. Seena Jacob is appointed Office Secretary at St. Thomas Bhavan, Chelavoor. She will be looking after office works such as managing the project works both national and foreign, general correspondence, DTP works etc. However, secretary to the Provincial Superior continues to be a priest member of province. We aim to develop a system that runs smoothly even if the administration changes. There are explicit instances where we are denied appointment with certain foreign agencies because of our negligence in submitting the completion certificates with bills once the project is over. The new mail ID managed by the new secretary is stthomasprovince1992@gmail.com. Our official e-mail cstfrskkd@gmail.com will be managed only by Fr. Povincial, Fr. Provincial Econome and Fr. Secretary to Provincial.
21. A meeting of the Finance Committee was held at Provincial House to finalize the budget of our ashrams and institutions.

22. During Lenten Season, our Fathers spent one day each in personal prayer and reflection in Perpetual Adoration Chapel at Vattathuvayal. We had to stop it due to the lockdown of the country.
23. Each ashram of our province is assigned with a day of prayer for the prevention of Corona Virus in the whole world.
24. On request, our province has sponsored medical equipments to Medical College, Kozhikode to equip them to face the spread of corona.
25. The summer vacation of Brothers started from 15 March onwards and they were sent to our ashrams.
26. 7 Brothers will be sent for theology and 3 Brothers for higher studies this year.
27. Bros. Robin Chennattu, Palathinkal Mathew, Panachipuram Joyal, Panthackal Shebin and Vellamattathil Jomet are going to make Perpetual Profession this year.
28. 10 Brothers receive their religious habit this year.

29. APPOINTMENTS AND TRANSFERS

1. Rev. Fr. Jyothis Puthukattil CST- Assistant Vicar of Deva Matha Church, Paisakkary.
2. Rev. Fr. Prabhath Nirappil CST - Assistant Vicar of St. George's Church, Paduppu
3. Rev. Fr. Joice Rathappillil CST - Secretary to Bishop of Ramanathapuram and Assistant Vicar of Cathedral of Ramanathapuram
4. Rev. Fr. Jobin Vadakarayil CST - Vice Rector and Procurator, Tabore Little Flower Seminary, Kalpetta
5. Rev. Fr. Tom Pazheparambil CST - German studies/ Higher studies
6. Rev. Fr. Jaison Enchathanath CST - German studies / Higher studies
7. Rev. Fr. Sibi Eyalel CST - Pastoral Service, Germany
8. Rev. Fr. Dimil Kuzhumbil CST - Pastoral Service, Germany
9. Rev. Fr. Ebin Eruvelikkunnel CST - Pastoral Service, Germany
10. Rev. Fr. Binil Mangalathil - Pastoral Service, Germany

ലേഖനം

വൈദികപരിശീലനം: ശിഷ്യന്റെ പാഠശാല

റവ. ഡോ. മാത്യു ഇല്ലത്തുപറമ്പിൽ

ഈ ലേഖനമെഴുതിയ റവ. ഡോ. മാത്യു ഇല്ലത്തുപറമ്പിൽ പാലക്കാട് രൂപതാ അംഗവും റെക്ടർ സ്ഥാനം ഉൾപ്പെടെ അനേക വർഷക്കാലം മംഗലപ്പുഴ സെന്റ് ജോസഫ് സെമിനാരിയിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നു.

നീണ്ട പതിനേഴു വർഷങ്ങൾ പൗരോഹിത്യപരിശീലന മേഖലയിൽ ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചു. അതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പൗരോഹിത്യ പരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതാനും ബോധ്യങ്ങൾ ചുരുക്കിപ്പറയുകയാണ്. ആലുവ മംഗലപ്പുഴ സെമിനാരിയിലെ എന്റെ അനുഭവം മുൻനിർത്തി മാത്രമല്ല, മറ്റു വൈദിക പരിശീലനഭവനങ്ങളിലെ പശ്ചാത്തലവും പരിഗണിച്ചാണ് ഈ നിരീക്ഷണങ്ങൾ. വൈദിക-സന്യാസ പരിശീലനം വിശുദ്ധമായൊരു വ്യഗ്രതയായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നവരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഈ കുറിമാനം.

1. വൈദികപരിശീലനം സെമിനാരിയിൽ മാത്രമായി നടക്കുന്ന കാര്യമല്ല; അതിന്റെ വേരുകൾ കുടുംബത്തിലാണ്; അതിന്റെ തായ്ത്തടി സഭയിലാണ്; അതിന്റെ ശിഖരങ്ങൾ ഇലകളും സന്യാസമൂഹത്തിലാണ്. ഈ ഘടകങ്ങൾ മറന്നുകൊണ്ട് വൈദികപരിശീലനം സാധ്യമല്ല. അതായത്, മറ്റു ഉറവിടങ്ങളിൽ നിന്ന് വൈദികാർത്ഥി സ്വീകരിച്ചതിനെ മെച്ചപ്പെടുത്താനേ പരിശീലനകാലത്ത് സാധിക്കൂ എന്നുപറഞ്ഞാൽ, ഓരോ ദൈവവിളിയിലും കുടുംബത്തിന്റെയും

സഭാന്തരീക്ഷത്തിന്റെയും മുദ്രകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. മോശപ്പെട്ട സമർപ്പിതജീവിതങ്ങളുടെ പേരിൽ പഴിക്കപ്പെടേണ്ടത് അവരുടെ പരിശീലകർ മാത്രമല്ല. എന്നാൽ ചുരുക്കമായിട്ടാണെങ്കിലും പ്രതിലോമകരമായ പശ്ചാത്തലഘടകങ്ങളെ അതിലംഘിക്കുന്ന തരത്തിൽ വളർന്നുവരുന്ന വിശിഷ്ടമായ ദൈവവിളികളുമുണ്ട്. മോശം പശ്ചാത്തലങ്ങളിൽനിന്നുപോലും വിശുദ്ധമായ ദൈവവിളികൾ വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിലാണ് പരിശീലകരുടെ നന്മയും മിടുക്കും പ്രകടമാകുന്നത്.

2. വൈദികപരിശീലനം നന്നായി നടക്കണമെങ്കിൽ പരിശീലകർക്കിടയിൽ പൗരോഹിത്യം, സന്യാസം, പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷകൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായൊരു ധാരണാപ്പൊരുത്തം ആവശ്യമാണ്. തങ്ങൾ എന്തായിത്തീരാൻ ഒരുങ്ങുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ച് അർഥികൾക്ക് കൃത്യമായ ധാരണ വേണം. ലക്ഷ്യം കൃത്യമായാലേ ഒരുക്കം നന്നായി നടക്കൂ. ഉദാഹരണത്തിന്, വാഴ നടാൻ കുഴിയെടുക്കുന്നതുപോലെയല്ല ചീര നടാൻ നിലമൊരുക്കുന്നത്. പക്ഷേ, പറയുമ്പോൾ രണ്ടും കൃഷിതന്നെയാണ്. പക്ഷേ തങ്ങൾ എന്തായിത്തീരാനാണ് ഒരുങ്ങുന്നത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിശ്ചയമില്ലാത്തിടത്ത് ഒരുക്കവും ഒഴുക്കൻമട്ടിലാവും. അതിനാൽ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷയെക്കുറിച്ച് പരിശീലകർക്കിടയിലെ അവ്യക്തതയും ഭിന്നചിന്തകളും പരിശീലനത്തെ ദോഷമായി ബാധിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, സുവിശേഷവേലയാണ് പൗരോഹിത്യത്തിലെ പ്രധാനധർമ്മം എന്നു പറയുന്നതിലും മനുഷ്യരെ സഹായിക്കലാണ് പൗരോഹിത്യധർമ്മമെന്നും പറയുന്നതിലും വ്യത്യസ്തമായ ഊന്നലുകളാണുള്ളത്. തങ്ങൾ എന്തിനു വൈദികരാകുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള സുവിശേഷാത്മകബോധ്യങ്ങൾ അർഥികളിൽ ഉറപ്പിക്കാനാണ് വൈദികപരിശീലനം. ചിലപ്പോൾ സെമിനാരിക്കാർ പറയാറുണ്ട്: 'ഞാൻ ആലോചിച്ചിട്ട് പൗരോഹിത്യം... തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്കാണ്.' പക്ഷേ, പൗരോഹിത്യം എന്തിനാണെന്ന് ഓരോ അർഥിയും തലപുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ച് കണ്ടെത്തേണ്ടതല്ല. സുവിശേഷവും (മർക്കോ 3:14-15) ഈശോയുടെ ജീവിതവും വായിച്ചാ

ൽ മതി; സഭാപ്രബോധനങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ മതി. കാര്യം മനസ്സിലാവും.

3. ഇക്കാലത്ത് മേജർ സെമിനാരികളിൽ എത്തുന്ന ദൈവവിളികളിൽ എല്ലാംതന്നെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയുള്ളവയാണ്. സ്വാർത്ഥലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കാനായി സെമിനാരിയിൽ ചേരുന്നവരുടെ കഥകൾ തീരെ പഴയതാണ്. നല്ല ജോലി സാധ്യതകളും സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങളും വേണ്ടെന്നുവച്ച് വരുന്നവരാണ് എല്ലാവരുംതന്നെ. വരുന്നതിലെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി പരിശീലനം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ എല്ലാവരും പുലർത്തുന്നുണ്ടോ എന്നത് സംശയകരമാണ്. ചുരുക്കമായിട്ടെങ്കിലും പരിശീലന കാലയളവിലെ താളപ്പിഴകൾ അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധിയെ മലിനമാക്കുകയുമാവാം.

4. പഴയ കാലങ്ങളിലെന്നതിനേക്കാൾ ഇക്കാലത്ത് സെമിനാരി പരിശീലനം കൂടുതൽ സമഗ്രമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു പാർശ്വഫലമാണ്, സെമിനാരിക്കാരെ "എല്ലാം" ആക്കിയെടുക്കാനുള്ള ശ്രമം. അവരുടെ എല്ലാ കഴിവുകളും സാധ്യതകളും വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനിടയിൽ സുപ്രധാന കാര്യങ്ങൾക്ക് സമയമോ ശ്രദ്ധയോ കിട്ടാതെവരും. കളികൾ, സാഹിത്യം, പടംവര, അഭിനയം, കമ്പ്യൂട്ടർ, പ്രസംഗം, പാട്ട്, അഭിനയം, കരാട്ടേ, നൃത്തം, സാമൂഹികസേവനം, എഴുത്ത്, മരപ്പണി, പാചകം, പ്ലംബിംഗ്, ഇലക്ട്രിക്കൽ ജോലികൾ, കൃഷിപ്പണി, കാലിവളർത്തൽ ... അങ്ങനെ തുടങ്ങി എല്ലാറ്റിലും മിടുക്കുണ്ടാവുന്നത് നല്ലതാണ്. പക്ഷേ, ഇതിൽ കുറെയെണ്ണത്തിലെങ്കിലും മനസ്സും ശരീരവും അർപ്പിക്കുന്നതോടെ ഒരുവന്റെ പഠനവും പ്രാർത്ഥനയും അവതാളിത്തിലാകും. ഇവയെല്ലാം ഒഴിവാക്കണം എന്നല്ല. മറിച്ച്, മുൻഗണനാക്രമം നിശ്ചയിച്ച്, പ്രധാനപ്പെട്ടവയ്ക്ക് കോട്ടംവരാതെ മറ്റുള്ളവ വളർത്താൻ സാധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരാളെ എല്ലാം ആക്കിമാറ്റാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അയാൾ ഒന്നുമാകാതെ "എന്തോ" ആയി മാറാനിടയുണ്ട്. വൈദികർ സകലകലാവല്ലഭരാകേണ്ടതില്ല; ദൈവാത്മാവു നിറഞ്ഞ ശുശ്രൂഷകരാകണം. അവർക്കുള്ള കഴിവുകൾ ശുശ്രൂഷയിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും വേണം.

5. വൈദികപരിശീലനത്തിന് പല തലങ്ങളുണ്ട്. സഭ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം ആദ്ധ്യാത്മികപരിശീലനമാണ്. ആത്മീയപരിശീലനം നേരാംവണ്ണം നടന്നാൽ മറ്റ് കാര്യങ്ങൾ എളുപ്പമാകും. എന്നാൽ മറ്റു മേഖലകളിൽ വളർച്ചയുണ്ടായാലും സ്വാഭാവികമായി ആത്മീയമേഖല വളരുകയില്ല. ആത്മീയമായി വളരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരാൾക്ക് ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ പൗരോഹിത്യശുശ്രൂഷ ചെയ്യാനാവുകയില്ല. അത്തരക്കാർ ദൈവികകാര്യങ്ങളെ മാനുഷികമായി ലഘൂകരിക്കും. ഇതിന്റെയർത്ഥം പഠനവും മാനുഷിക ഗുണങ്ങളും സാമൂഹികവളർച്ചയും അപ്രധാനമാണെന്നല്ല. ആധ്യാത്മികതയിലൂന്നിയ സമഗ്ര പരിശീലനമാണാവശ്യം.

6. ചിലരെങ്കിലും പരിശീലനം സ്വീകരിക്കാൻ അപ്രാപ്തരാണ് എന്നുള്ളത് വൈദികപരിശീലനത്തിൽ നാം തിരിച്ചറിയേണ്ട കാര്യമാണ്. അവർക്ക് മാനസികവും ആത്മീയവും ചിലപ്പോൾ ശാരീരികവുമായ തടസ്സങ്ങളുണ്ടാകും. അവ നീക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം നോക്കാതെ പരിശീലനത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത് ഓട്ടക്കലത്തിൽ വെള്ളംനിറക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതുപോലെയാണ്. പരിശീലകർ ഇത്തരക്കാരെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് സഹായിക്കണം. ഓരോ വർഷവും അർത്ഥികൾ പരിശീലനത്തിൽനിന്ന് എന്തെല്ലാം ബോധ്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു എന്ന് കണ്ടെത്തണം. 'ഞാനൊരു ഇടവകയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു വല്യമ്മ എന്റെ കൈയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു, മോനെ, നന്നായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരച്ചനാകണം. അതിൽപ്പിന്നെ ഞാൻ ശരിക്കും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തുടങ്ങി.' ഇത് പറയുന്നത്, എട്ടുവർഷമായി വൈദികപരിശീലനം സ്വീകരിച്ചുപോരുന്ന ഒരാളാണെങ്കിലോ? അതായത്, ഇക്കണ്ട കാലമത്രയും സെമിനാരിയിൽനിന്ന് ഈ കാര്യം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടില്ല. ഇതേ അവസ്ഥ ഒരുപാട് പേർക്കുണ്ട്; ഒട്ടനവധി വിഷയങ്ങളിലുണ്ട്. ഒരുവന്റെ സ്വീകരണക്ഷമതയുടെ തോത് പരിശീലനത്തിൽ അളക്കപ്പെടേണ്ട പ്രധാന കാര്യമാണ്.

7. വൈദികജീവിതത്തിലേക്കുള്ളത് ഒരു ദൈവവിളിയാണെ

ന്നതുപോലെ വൈദികപരിശീലകനാകുള്ളതും ദൈവവിളിയാണ്. എല്ലാവർക്കും ആ വിളിയില്ല. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന യോഗ്യത മാത്രം പോരാ അതിന്. പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരും പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നവരും നൂറുശതമാനം സത്യസന്ധതയോടെ ജീവിക്കുന്നവരുമാകണം അവർ. അത്തരക്കാർ എല്ലാ മാനുഷികഗുണങ്ങളും സാന്മാർഗിക പുണ്യങ്ങളും തികഞ്ഞവരാകണം എന്നല്ല. പക്ഷേ, വിശ്വാസം, ശരണം, സ്നേഹം എന്നീ ദൈവികപുണ്യങ്ങൾ ഉള്ളവരാകണം. ഈശോയോട് വ്യക്തിപരമായ ബന്ധമില്ലാത്ത ഒരാൾക്ക് പരിശീലകവേഷം ഇണങ്ങുകയില്ല. സമർപ്പിത ജീവിത പരിശീലനത്തിലെ മുഖ്യ പരിമിതി പരിശീലകരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്ന് നലം തികഞ്ഞ പല പരിശീലകരും സമ്മതിക്കുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അത് ആവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നില്ല. പരിശീലനരംഗത്ത് സ്വയം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അനേകരുടെ നന്മകൾ ഇകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടല്ല ഇത് പറയുന്നത്.

8. നാം നല്കുന്ന പരിശീലനത്തിന്റെ ഗുണമേന്മ എങ്ങനെയറിയാം എന്ന ചോദ്യം പ്രസക്തമാണ്. ഏറ്റവും ഉറപ്പുള്ള ഉത്തരം ഈശോയുടെ വാക്കുകളിലുണ്ട്: "ഫലത്തിൽനിന്ന് വൃക്ഷത്തെ അറിയാം" (മത്താ 7:16). പരിശീലനം സ്വീകരിച്ചവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഗുണമേന്മയാണ് പരിശീലനവിജയത്തിന്റെ തെളിവ്. അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ഇത് അളന്നെടുക്കാനാവില്ല എന്ന് സമ്മതിക്കുന്നു. ഏത് തരത്തിലുള്ള വൈദികരെ ലഭിക്കാനാകണം പരിശീലനത്തിൽ നാം ലക്ഷ്യം വയ്ക്കേണ്ടത് എന്ന് ചോദിച്ചാൽ എന്റെ ഉത്തരമിതാണ്: ദൈവത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരേക്കാൾ ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്ന വൈദികരുണ്ടാകണം. ഇവ രണ്ടും തമ്മിൽ കാര്യമായ അന്തരമുണ്ട്. വിസ്താര ഭയംകൊണ്ട് ഈ വിഷയം വിട്ടുകളയുകയാണ്.

9. വൈദികപരിശീലനത്തിന്റെ സുപ്രധാനമായ ഭാഗമാണ് ബൗദ്ധികപരിശീലനം. ശുശ്രൂഷ മികവുറ്റതാകാൻ അത് അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ കാര്യമായി ശ്രദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ബൗദ്ധികപരിശീലനം സെമിനാരിക്കാരിൽ ഒരുതരം 'മൃദുയുക്തിവാദം' ജനിപ്പിക്കാം. അതായത്, വിശ്വാസകാര്യ

ങ്ങൾ ബുദ്ധികൊണ്ട് അംഗീകരിക്കുകയും എന്നാൽ അത് ജീവിതത്തെയോ ഹൃദയത്തെയോ ശുശ്രൂഷ മേഖലയെയോ സ്പർശിക്കാതെ പോകുന്ന അവസ്ഥയാണിത്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ സ്വന്തം ബുദ്ധിയിൽ ഒതുങ്ങാത്തത് ഇല്ലായെന്നും, തനിക്ക് ബോധിക്കാത്തത് ശരിയല്ല എന്നുമൊക്കെ നിലപാട് എടുക്കാനുള്ള സാധ്യതയുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ, തനിക്ക് സൗകര്യപ്രദമായ രീതിയിൽ വിശ്വാസകാര്യങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിച്ചെടുക്കാനുള്ള ബുദ്ധിവൈഭവവും ഇതോടൊപ്പം കാണിക്കും. ഇവയൊക്കെ പ്രതിരോധിക്കാൻ അതീവ ബുദ്ധിശാലികളും എന്നാൽ വിശുദ്ധരുമായിരുന്ന മഹാപ്രതിഭകളെ മാതൃകയാക്കാൻ വൈദികാർത്ഥികൾ പരിശീലിക്കപ്പെടണം. തത്വശാസ്ത്രത്തെയും ദൈവസ്നേഹത്തെയും ചേർത്തുപിടിച്ച വിശുദ്ധ ആഗസ്തീനോസും ബുദ്ധിജീവിതത്തോടൊപ്പം ഭക്തജീവിതവും നയിച്ച വിശുദ്ധ അക്വീനാസും ആഴവും പരപ്പുമുള്ള വായനയും എഴുത്തും നടത്തുന്നതിനോടൊപ്പം ക്രൂശിതരൂപത്തിനുമുന്നിൽ മുട്ടുകുത്താൻ മടികാണിക്കാതിരുന്ന വിശുദ്ധ ബൊനവഞ്ചറും പഠനത്തിന്റെ പാരമ്യത്തിൽ മിസ്റ്റിക് അനുഭവത്തിലേക്ക് സ്വന്തം ബുദ്ധിയെ അടിയറവച്ച വിശുദ്ധ ഈഡിസ്റ്റ് സ്റ്റൈനും വൈദികാർത്ഥികളെ ആകർഷിക്കണം. ഉദാഹരണത്തിന്, ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ മുന്നിൽ സമയം ചിലവഴിക്കുന്നവർ ഒരുതരം വ്യാജ മാനസികസന്തോഷം തേടുന്നവരാണെന്ന് സെമിനാരിക്ക് അകത്തോ പുറത്തോ ഉള്ള ബുദ്ധിജീവികൾ ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിച്ചാൽ, വൈദികാർത്ഥികൾ ഒരു കാര്യം ചെയ്യണം. ജറുസലേമിലെ വിശുദ്ധ സിറിൽ, വിശുദ്ധ തോമസ് അക്വീനാസ്, വിശുദ്ധ അൽഫോൻസ് ലിഗോരി, വിശുദ്ധ അമ്മത്രേസ്യ, വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യ, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഫുൾട്ടൻ ഷീൻ എന്നിവരേക്കാൾ പ്രതിഭാവിലാസവും ജീവിതവിശുദ്ധിയും ഉള്ളവരാണ് അത് പറയുന്നതെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ അവരെ വിശ്വസിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇത്തരം വായ്ത്താരികൾകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ചിന്തകളും വിശ്വാസവും മലിനമാകാൻ അനുവദിക്കരുത്. ഇത്തരം നിലപാടുകൾ എടുക്കാൻ പ്രാപ്തിയുള്ള വൈദികാർത്ഥികൾ എല്ലാ സെമിനാരികളിലുമുണ്ട്. അവരിൽ ദൈവം മഹത്വപ്പെടും; ദൈവജനം സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്യും.

Article

Formation of Religious Priests in the Teachings of the Church

Rev. Dr. Saju Kuthodiputhenpurayil CST
He has done his doctoral studies in Oriental Canon Law. At present he is appointed as Secretary, KCBC Commission for Social Harmony & Vigiliance

Introduction

The vitality and discipline of a religious institute depend mainly on the integral formation of its members. A well-integrated system of formation is of prime importance and is an obligation for every religious institute. Each religious institute has a responsibility to assure an effective formation for its members so that they may lead a disciplined and meaningful life according to the charism and mission of the institute. The history of the legislation on the formation of religious can be traced back to the ascetic and monastic periods of the early centuries of Christianity.

I. Formation of Sacred Ministers in the First Four Centuries

Jesus selected his disciples "**to be with him" and "to be sent out"** for mission (Mk 3: 13). As a teacher and preacher, he was preparing the apostles and disciples who would succeed him in his ministry. The method he used for their preparation was **personal, practical and master-disciple model** and similarly, the apostles prepared their disciples to continue the mission. In the first four centuries, there was no established form for training ministers in the Church. The personal relationship with the bishop and other priests and the candidate's faith and knowledge about liturgical functions were the basic requirements for ordination to priesthood.

2. Formation of Monks in Early Christian Monasticism

In early monasticism, the formation of candidates was an apprenticeship under a monk and the rule of life for them was the Sacred Scriptures. As monasticism developed, the

early monastic leaders insisted on testing the intention of candidates and prescribed a strict mode of formation. A long period of probation was introduced and canons regarding admission and formation were legislated. The monastic legislators St. Pachomius, St. Basil and St. Benedict, formulated norms for admission and formation. Their norms on formation were oriented towards the development of the monastic virtues: to learn humility, patience, obedience and self-denial. It was done, above all, through constant practices and exercise. Hence, it was a way of life and not merely a transmission of certain doctrines. Love of learning the Scriptures and a desire to be united to God were the fundamental elements of the monastic formation. In the solitary and ascetical atmosphere Scripture and spiritual books were their companions. From an intense prayer life combined with ascetical practices they drew the power for their spiritual battle and regarded the Word of God as the sole rule of life. The monastic formation was directed by the rules of the monasteries, the directives of the superior, a common discipline and the example of the brethren in the community. The candidates were formed according to the specific charism of each community. They were trained to witness the prophetic and *kerygmatic* vision of monasticism and to value the call to seek holiness within the framework of the monastic community rather than the call to serve a hierarchically ordered Church.

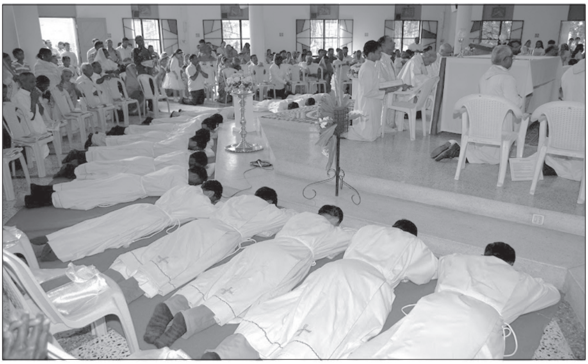

3. Formation of Religious until Vatican II

As monastic and episcopal schools emerged, the intellectual formation of monks and clerics began to develop. The monastic schools developed a monastic theology and spirituality. Love of God and desire for learning were united in Benedictine monasteries. These monastic schools provided sufficient moral and religious formation and renewed the life of monks and clerics. The priesthood within the context of religious life gradually developed as a distinct tradition, having its own particular formation, spirituality, charism and ministry. It evolved as a means for effective Christian ministry. The history of the formation of religious priests until the thirteenth century is mainly the history of the formation of monk-priests. In the early centuries, monks were ordained as recognition of their virtuous life or to meet the pastoral needs of their monastic community. As monks became more engaged in pastoral and missionary activities, distinct norms regarding their clerical formation and ministry were gradually developed. The monastic and episcopal schools fostered their own method of clerical formation, influencing and enriching each other. When the apostolic orders and congregations emerged, they followed a system of formation by integrating the monastic discipline with apostolic activities, and by emphasising a doctrinal formation.

It was only after the Council of Trent that common criteria regarding the selection of candidates and the formation of religious priests were established. The apostolic constitution *Cum ad regularem* of Clement VIII (1603), in conformity with the decrees of the Council of Trent on seminary formation, prescribed that religious candidates had to undergo a three year clerical formation in houses of study before they received sacred ordination. In the 1917 Latin Code and in the 1952 motuproprio *Postquam apostolicis Litteris* there were separate sections on studies in clerical institutes and on matters pertaining to the formation and ordination of religious. The apostolic constitution *Sedes sapientiae* (1956) and the instruction from the Congregation for Religious *Religios orum*

institutio (1961) specifically regulated the canonical fitness of candidates destined for the priesthood in religious life and called for a scientific and spiritual formation in relation to their particular character and ministry. These documents outlined the need for each institute to establish a programme of formation with specific norms on their formation. Hence, in the legislative history on formation until the Second Vatican Council, there were distinct norms that ensured a sufficient clerical formation in the character of the institute for those members destined for sacred orders.

4. Formation of Religious Priests in the Second Vatican Documents

The Second Vatican Council identified religious and their ministry within the context of the renewed ecclesiology and requested an integral and continuing formation adapted to the character and mission of each institute. It provided a renewed theological and juridical foundation for the formation of religious priests. However, the question of their formation was not precisely mentioned in relation to the formation of religious or clerics. The dogmatic constitution *Lumen Gentium*, in conformity with the one ministerial priesthood understood religious clerics as collaborators of the college of bishops. This doctrinal vision acquired a further development in the decrees *Perfectae caritatis, Christus Dominus*, *Presbyterorum ordinis* and *Optatam totius*.They intended a basic unity and integrity in the formation and ministry of all clerics, and considered religious priests as members of eparchial *presbyterium* in relation to their ministry in an eparchy.

5. Formation of Religious Priests in the Post-Conciliar Documents

The post-conciliar documents affirmed that the formation of religious priests should be according to the canonical principles and directives of the Church on priestly formation. The motuproprio *Ecclesiae sanctae II* legislated to observe the decree *Optatam totius* with necessary

adaptations to the character and mission of the institute. The conciliar and post-conciliar teachings have attempted to highlight more the unique role of religious priests in the life and holiness of the Church, and set the context for the canonical legislation on their formation. In relation to the formation of religious, these documents established more responsibility for the religious institutes and new aspirations for the candidates. The apostolic exhortation *Vita Consecrata* calls for a complete and updated programme of formation for each institute, taking into account the community aspect and the specific nature of the institute.The conciliar and post-conciliar teachings insist that there should be a prudent selection and testing of candidates with regard to their human, moral, spiritual and intellectual qualities, as well as their physical and mental health. These teachings reveal that the formation programme for religious priests needs to be explicit regarding the charism and mission of the institute to which the candidate belongs, on the fundamental importance of the unity of the ministerial priesthood and on the specific character of religious priests.

6. Formation of Religious Priests in the Present Legislations

The present Latin Code (CIC) prescribes that the formation of those members who are preparing for holy orders is to be governed by the universal law and the programme of studies proper to the institute. The directives on formation in religious institutes from the Congregation for Institutes of Consecrated Life and Societies of Apostolic Life urge the Latin religious institutes to take into account the specific religious character of religious priests and their insertion into the *Presbyterate* of a particular Church. The Latin Code specifies the four dimensions of formation, namely, spiritual, intellectual, doctrinal and pastoral and formulates a separate canon on continuing formation.

In relation to the norms on the formation of religious priests, the Eastern Code (CCEO), by integrating the religious and clerical aspects of formation, proposes a process which

manifests the Eastern monastic character, the role of the religious institute and the conciliar and post-conciliar vision. Religious formation is seen as a continuous and dynamic process of living the discipline of the institute. Hence, the Code makes a synthesis of the ancient practice of personal and spiritual apprenticeship with the present scientific method, and envisions a personal, spiritual, doctrinal and apostolic formation. In the Eastern Code, the formation of religious is seen as training under appointed moderators and spiritual directors. It clearly establishes authorized moderators even for the pre-novices and for those members sent to another seminary or institute of higher studies approved by the competent authorities. Moreover, it calls for a community oriented formation within the context of a religious institute. It assures a formation that may enable the members to live their religious life in the context of their priesthood as well as to exercise their priestly ministry as religious persons. Moreover, it envisions a formation, in the character and mission of each institute, that transcends eparchies, regions, even nations, and Churches *sui iuris* while remaining faithful to the ecclesial tradition of each institute.

7. Pope Francis on Formation of Religious and on Formators

1. Religious are **called to "wake up the world**". Hence, they are to be formed to "wake up the world": with prayer, prophetic witness, and presence in the existential peripheries of poverty and thought. They ought to promote growth in the Church by way of attraction. The Church must be attractive. **Be witnesses of a different way of doing things, of acting, of living. It is possible to live differently in this world".**

2. Those who work with youth need a new language, a new way of saying things. It is important to recall that **the language of young people in formation today is different from that in the past**: we are living through an epochal change**. Formation is a work of art, not a police action**. We must **form their hearts**. Otherwise we are

creating little monsters. We should have the courage to form religious persons with a tender heart, not acid, not like vinegar.

3. The formation of candidates is fundamental. There **are four pillars of formation**: spiritual, intellectual, communitarian and apostolic. The ghost to fight against is the image of religious life understood as an escape or hiding place in face of an 'external', difficult and complex world. The four pillars should be integrated right from the first day of entrance into the noviceship, and should not be arranged sequentially. They must be interactive." The pillars of education are "transmitting knowledge, transmitting methods, transmitting values. By these means, faith is communicated."

4. We must remember that **problems are not solved simply by forbidding doing this or that**. Dialogues as well as confrontation are needed. To avoid problems, in some houses of formation, young people grit their teeth; try not to make mistakes, follow the rules smiling a lot, just waiting for the day when they are told: 'Good. You have finished formation.' This is hypocrisy that is the result of clericalism, which is one of the worst evils. We need to conquer this propensity toward clericalism in houses of formation and seminaries too.

5. **Vocations are about quality, not quantity**. "The eventual crisis of quantity does not result in a much graver crisis of quality. Vocational discernment is important," Francis said. Vocations are born in prayer and from prayer; only through prayer can they persevere and bear fruit.

6. Aware about **the dangers of "comfort" in religious life**. Religious should have a heart always open to that which the Lord tells us and to bring that which the Lord tells us. They should have clear understanding of the nature and purpose of the rules, structures and discipline in religious institute.

7. Aware about **the danger of gossip in religious life**. “Never”, he said, Gossip is the plague of community life. He compared the gossiping person in religious life to a terrorist who throws a bomb into the midst of the community.

8. The Pope underlined that while we’re all sinners, religious orders should not tolerate corruption. “**We accept sinners, but not the corrupt**,” he said.

9. Those responsible for the formation of young people, he added, have the “privilege to participate in the work of the Father who forms the heart of the Son in those whom the Spirit has called.”He urged **formators to be true mothers and fathers** to those under their guidance. Formators should possess “a great heart for the young, to form in them great hearts, able to receive everyone, hearts rich in mercy, full of tenderness. The young must be formed in humble and intelligent freedom to let himself be educated by God the Father every day of their life, at every age, both in the mission and in fraternity, both in action and in contemplation”. Pope Francis also warned against the temptation of feeling that their task as formators is a burden insofar as it takes away from other duties. “The mission is important, but it is also important to form those for the mission, form the passion of proclamation, the passion for going wherever, in every periphery, to tell everyone about the love of Jesus Christ, especially to those far from the Church, to the little ones, and to the poor, and let ourselves be evangelized by them.” “All this requires a solid base, a Christian structure of one’s personality that today families rarely know how to give,” he added. “And this increases your responsibility.”

10. **Pope Francis offered thanks to the religious formation directors for their work**, calling it **a “humble and discrete service” that involves much listening and “time devoted to the accompaniment and taking care of each of your young people.”** “God has a virtue — if you can

speak of the virtue of God — a quality of which is not spoken often: It is patience," the pope said. "He has patience. God knows to wait. You also learn this, this attitude of patience —which many times, it is a bit of martyrdom." ""**And do not get discouraged** when the results do not correspond to expectations." Pope Francis said it is sad when a young person who has been considering religious life chooses another path, and "this is hard." "But it is also your martyrdom," he continued. "And the failures, these failures from the point of view of the formation director, can foster the continuing path of formation in the director."**Dear formators, "the Church loves you, appreciates you, and prays for you: without your service consecrated life could not exist."** Pope Francis

Conclusion

Vocation to the priesthood in religious life is a call for a radical commitment based on the practice of evangelical counsels and the ministry of sacred ordination in the context and mission of a particular institute. The question of the formation of religious priests could be considered from fostering their vocations as a distinct entity, indicating the uniqueness of their call which integrates the religious and priestly dimensions. Hence, religious priests are to be formed to become icon of prayer, communion, mercy and mission within the context of their religious institute.

"Wherever God has put you, that is your vocation. It is not what we do but how much love we put into it."

- St. Mother Teresa of Calcutta

അഭിമുഖം

ചെറുപുഷ്പസഭയുടെ ക്രിസ്തുജ്യോതി പ്രൊവിൻസ് അംഗവും മുൻ പ്രൊവിൻഷ്യൽ സുപ്പീരിയറും ഇപ്പോഴത്തെ ആലുവാ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ സെമിനാരിയുടെ റെക്ടറുമായ **റവ. ഡോ. സജി നെല്ലിക്കുന്നേൽ സി.എസ്.റ്റി** *യുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖത്തിൽ നിന്ന്*

1. ഇപ്പോൾ നൽകുന്ന പ്രാരംഭകാല പരിശീലനം ലക്ഷ്യമിടുന്ന വളർച്ചയിലേക്ക് സെമിനാരിക്കാരെ നയിക്കുന്നുണ്ടോ ?

സെമിനാരിയിൽ നൽകുന്ന പ്രാരംഭകാല പരിശീലനം സെമിനാരിവിദ്യാർത്ഥികളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു സഹായകരമാണ്. പരിശീലകൻ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്ത് തന്നെയാണ് ഓരോ വ്യക്തിയെയും ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ആക്കിത്തീർത്തത്. എന്നാൽ പരിശീലനത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നവർ പലരും ഹൃദയം കൊണ്ട് ഉൾക്കൊള്ളാതെ ഉപരിപ്ലവമായി കേൾക്കുകയും പ്രതികരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം സാഹചര്യത്തിൽ കൂടി കടന്നുപോകുന്ന സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികളെ കാണുമ്പോൾ പ്രാരംഭകാല പരിശീലനം വേണ്ടത്ര ഫലം നൽകുന്നില്ലല്ലോ എന്ന ചിന്ത ഉയരാറുണ്ട്. അടിസ്ഥാനപരമായി സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥിയുടെ മോട്ടിവേഷൻ തന്നെയാണ് എല്ലാത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനം.

2. വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കാലത്ത് പരമ്പരാഗതമായ അക്കാദമിക് പരിശീലനത്തിന്റെ പ്രസക്തി എന്ത് ?

വിവരസാങ്കേതിക വിദ്യ ഉപയോഗിച്ചുള്ള പരിശീലനം കാര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ കൃത്യതയോടും വ്യക്തതയോടും കൂടി മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നു. ഇത് പഠനമേഖലക്ക് കൂടുതൽ സഹായകരമായിത്തീരുന്നു. എന്നാൽ അടിസ്ഥാനപരമായി പഠിപ്പിക്കുന്ന തത്വശാസ്ത്രത്തിനും, ദൈവശാസ്ത്രത്തിനും മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നില്ല. വരുത്തേണ്ട സാഹചര്യവുമില്ല.

3. ഇന്നത്തെ സെമിനാരി പരിശീലനം ഒരഴിച്ചുപണിക്കു വിധേയമാക്കിയാൽ എന്തിനായിരിക്കും മുൻഗണന?

പരിശീലന രീതിയിൽ ഒരു സമ്പൂർണ്ണ അഴിച്ചുപണി ആവശ്യമില്ല എന്നതാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഒരു സന്യാസ

വൈദികനാകാൻ താൽപര്യമുള്ള, അതിനായി എന്തു ത്യാഗവും അനുഷ്ഠിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്ന വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെയാണ് ഇന്ന് ആവശ്യം. ദൈവവിളിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് മുതൽ ഇതിനായി ശ്രദ്ധിക്കണം. വൈദിക പരിശീലനത്തിനെതിരെ പ്രാരംഭകാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഇത്തര ത്തിൽ Vocation Discern ചെയ്യാൻ സാധിക്കണം. എണ്ണത്തേക്കാൾ ഗുണമേന്മക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകണം. മുന്നോട്ടുള്ള വർഷങ്ങളിൽ ശരിയാകും എന്ന ധാരണയിൽ ഒരിക്കലും ദൈവവിളിയിൽ ഉറപ്പില്ലാത്ത ആരെയും Promote ചെയ്യരുത്. ഈ കാര്യങ്ങൾക്ക് സഹായകരമായ രീതിയിൽ പരിശീലനപദ്ധതിയിൽ എന്തെങ്കിലും മാറ്റം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് നമ്മൾ തയ്യാറാകണം.

4. സമയത്തിന്റെ ചുവരെഴുത്തുകളും വെല്ലുവിളിയും തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പ്രതികരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണോ ഇന്നത്തെ പരിശീലനപദ്ധതി?

സുരക്ഷിതത്വവും, സൗകര്യങ്ങളും കൂടുന്തോറും സ്വയം ശൂന്യവത്ക്കരണത്തിനും, കുരിശെടുത്ത് പിൻചെല്ലാനുമുള്ള ആഹ്വാനത്തിന്റെ കാന്തി കുറയുന്നു. ഒരു മൊണോട്ടോണസ് പരിശീലനപദ്ധതി അല്ല നമുക്കുള്ളത്. എപ്പോഴും മാറ്റത്തിനു വിധേയമാകേണ്ട ഒരു പരിശീലന സംവിധാനം നമുക്ക് വേണം. സ്ഥായിയായി വൈദിക വിദ്യാർത്ഥികളെ ക്രിസ്തു കേന്ദ്രീകൃതമായി വളരുവാൻ സഹായിക്കണം. അതിനായി സഹായിക്കുന്ന പരിശീലന പദ്ധതികൾ നമുക്ക് ഉണ്ട്. പുറമേ ലോകം മാറുന്നു, അതനുസരിച്ച് സന്യാസവും സമർപ്പണവും മാറണമെന്ന് ചിന്തിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. വിളിച്ചവനോടുള്ള വിശ്വസ്തതയിൽ വളരുക.

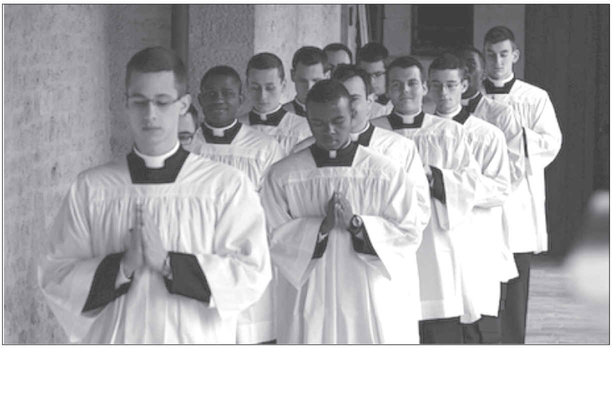

5. തലമുറകളുടെ വിടവ് ഇന്നത്തെ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിൽ അനുഭവവേദ്യമാകുന്നുണ്ടോ? പരിശീലകർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട മേഖലകൾ ഏവ?

തലമുറകളുടെ വിടവ് പരിശീലന പദ്ധതിയിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിൽ കാര്യമായി അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ തലമുറയുടെ ഭാഷയും വേഷവിധാനങ്ങളും ആശയസംവേദനരീതിയുമൊക്കെ ഒരുപക്ഷേ മുതിർന്ന തലമുറയ്ക്ക് അപ്രാപ്യമായിരിക്കാം. എന്നാൽ മുതിർന്ന തലമുറയുടെ സാന്നിദ്ധ്യവും, പക്വമായ പെരുമാറ്റവും, ഉപദേശങ്ങളും പുതു തലമുറ വിലമതിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ അത് ആഗ്രഹിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ മോഡേൺ എന്നുപറയുന്ന പരിശീലകരോടെന്നതിനേക്കാൾ തുറവിയും ബന്ധവും ഇളം തലമുറക്ക് മുതിർന്നവരോടാണ് തോന്നുക. എന്നാൽ അതിനോടൊപ്പം കൂട്ടിച്ചേർക്കേണ്ട കാര്യമാണ് മുതിർന്ന തലമുറയുടെ പിടിവാശികളും, സ്വഭാവവൈകൃതങ്ങളും ഇളം തലമുറയെ അവരിൽ നിന്ന് അകറ്റുകയും ചെയ്യും.

പരിശീലകർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട മേഖലകൾ:

1. ഉപദേശകരാകാതെ മാതൃകകൾ ആവുക.
2. നല്ല ശ്രോതാക്കളാകുക.
3. ക്ഷമയോടും, അവധാനതയോടും കൂടി കാര്യങ്ങളെ വിലയിരുത്തുക. വൈകാരിക പ്രകടനക്കാരാകരുത്.
4. 'ഞാനാണ് ഫൈനൽ വേർഡ്', 'സത്യത്തിന്റെ ഉറവിടം ഞാനാണ്' എന്ന ധാരണ മാറ്റുക.
5. കൂട്ടത്തിൽ ചേരുമ്പോഴും ആരോഗ്യകരമായ അകലം ബ്രദേഴ്സിനോട് പാലിക്കണം.
6. വായിക്കുന്നവരും, പഠിക്കുന്നവരും, അപ്ഡേറ്റ് ചെയ്യുന്നവരുമാകുക.
7. സന്യാസ സമർപ്പണത്തിനും, പൗരോഹിത്യജീവിതത്തിനും ജീവിതത്തിൽ പരമപ്രധാനമായ മൂല്യം കാണുന്നവരാകുക.
8. ഒരുമിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവരും ഒരുമിച്ച് ഭക്ഷിക്കുന്നവരുമായി സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരാകുക.
9. അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ വിവേകം ഉള്ളവരാകുക.
10. സ്വന്തം താൽപ്പര്യത്തിനുവേണ്ടിയും, കാര്യസാദ്ധ്യത്തിനുവേണ്ടിയും ബ്രദേഴ്സിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നവരാകരുത്.

FOUNDER'S VISION OF FORMATION

Article

Rev. Dr. James Mundackal CST
He has done his doctorate in Philosophy and he was the Vicar General, Provincial Superior, Novice Master and Rector

Introduction

Rev. Fr. Thomas Panat, the Founder of the Little Flower Congregation, had clear vision regarding the formation of its members. He wanted at all cost, that its members should be formed, from the very beginning, according to the spirit and charism of the congregation and made all efforts and hardships to realize this goal. Therefore it is important that we, the members of the Congregation, understand the vision of formation of our Founder and with how much love, earnestness and effort he went about with it. For this we must examine his method of formation from the beginning of the congregation in 1945 until his death in 1976.

Fr. Thomas Panat knew well that the religious formation is a process of transformation and transfiguration of the candidates into the liberating and salvific personality of Christ. The Apostolic Letter Vita Consecrata says: *"The primary objective of the formation process is to prepare people for the total consecration of themselves to God in the following of Christ, at the service of the Church's mission"* (*No. 65*).

1) A new Congregation takes shape

On 31 March , 1931 Fr. Thomas Panat, a diocesan priest and a great devotee of St. Therese of Lisieux, with the permission of Mar Augustine Kandathil, the then Archbishop of the Archdiocese of Ernakulam-Angamaly, founded at Mookkannur a community of brothers with the name *Little Flower Brotherhood* for social work and mission apostolate. He was quite unsatisfied with the progress of the community, since, even after fifteen years of hard work, he could not muster more than 14 brothers. As a result of his continuous prayer and reflection he was inspired to reorganize his community by admitting candidates also for priesthood. Accordingly he wrote a letter to the Archbishop seeking his permission and advice for the

same. On 27 December 1945, after prolonged discussion and consultation, the Archbishop gave Fr. Thomas Panat, necessary permission to reorganize the community of Brothers he had founded and start a clerical Congregation by admitting also candidates for priesthood for better realization of the aim of the congregation. Accordingly Fr. Panat admitted three candidates to the new congregation in 1946 and 1947 and sent them to the Archdiocesan Minor Seminary at Ernakulam for seminary training along with the minor seminarians of the Archdiocese.

He used to visit his seminarians frequently and tried to instill in them the devotion to St. Therese and to strengthen their motivation to become missionary priests. He wrote in the first approved Constitution of the congregation that the aim of formation is one's spiritual growth and holiness in accordance with the spirit and charism of St. Little Flower. He asked them to pray and prepare themselves well for the future missionary apostolate of the Congregation.

Following the approbation of the congregation by the Archbishop, Fr. Panat immediately started an apostolic school in May 1946 and a year later a minor seminary at Mookkannur and recruited several candidates for priesthood. The seminarians who were studying for the Congregation in the Archdiocesan minor seminary at Ernakulam also were called back to this new minor seminary. Fr. Panat himself oversaw not only their spiritual and human formation but also their intellectual and pastoral formation. The minor seminary formation, according to him, is meant to help the seminarians to discern their vocation, to acquire a basic knowledge of the ideals and demands of the Little Flower congregation and to help them attain the degree of human, spiritual and intellectual maturity corresponding to their age. He also wanted them to be formed in the spirit and charism of the Congregation. Minor Seminary is also a time for the congregation to evaluate the candidates' aptitudes for religious and priestly life.

2) Common Novitiate

A common novitiate comprising 12 clerical students and 3 aspirants for Brotherhood was held at Mookkannur from 17 May , 1949 to 17 May , 1950. Fr. Thomas Panat himself was the novice master. He considered it as his own novitiate and prepared himself for his commitment as a religious.He himself was also the novice master of the second novitiate held from 17 May , 1952. The novitiate

was for him as if the members of the same family living, studying, praying and meditating together. Fr. Panat used to spend long hours in prayer before the Blessed Sacrament and his example was a great inspiration for the novices to do the same. Through his exemplary prayer life and instructions he set before them the example of Christ who spent long hours in the loneliness of the night in prayer and conversation with his Father. He pointed out Christ to the novices as the model of the religious and inspired them to follow Him closely. He told them how a religious should become living witness through a life of prayer and apostolate. He took classes for the novices on topics like vocation, religious vows, spiritual life, prayer, meditation and Theresian spirituality. Through his instructions and examples he constantly tried to inculcate in the novices the spirit and spirituality of St. Little Flower. He was very particular that the novices read thoroughly and study the autobiography of St. Therese. Fr. Panat led the novices to experience the love of God the Father, and instructed them to become prayerful, committed, hospitable, authentic and motivated, drawing inspiration from the Word of God. They should be humble, simple and mission oriented in order to promote the patrimony of the founder and the charism of the Congregation. He encouraged their hard work, creativity and practical sense. All these methods were very helpful to the novices in the process of formation and helped them to achieve a firm footing in spiritual life.

The first Religious profession of the novices took place on 17 May, 1950, the day of the Silver Jubilee of the canonization of St. Therese of the Child Jesus. At first Fr. Panat made the religious profession and received the religious name Basilius. Then during the Holy Mass he received the first profession of the novices and gave them the religious habits. Thus the Little Flower Congregation was born in its renewed form as a community of one priest, seven scholastics and fourteen brothers on this day of the Silver Jubilee of the canonization of our patroness.

With the help of the Archbishop the first batch of six scholastics got admission at St. Joseph's Seminary, Mangalapuzha and started their philosophy course along with the diocesan seminarians in June 1950. The priestly ordinations of the first batch of scholastics took place in 1956 and 1957.

3) Establishment of Regular Minor Seminary and Novitiate

The second phase in the growth of the Congregation began in 1957 with the starting of the regular minor seminary with Fr. Ambrose Arackathottam as Rector and the novitiate with Fr. Xavier Olickal as Novice Master. Fr. Basilius directed that, besides the basic educational qualification, factors like family background, right motivation, aptitude for prayer, readiness for service, missionary zeal, physical and psychological fitness and intellectual ability of the applicants should be considered in admitting them to the minor seminary.

Fr. Basilius had specific aim and clear vision regarding the formation of his seminarians. In his classes for the minor seminarians he used to explain the doctrine of St. Therese on the little way of spiritual childhood and total self-surrender and this helped them to grow steadily in devotion to the Saint. He taught them the method of meditation and used to explain to them points for daily meditation. A striking idea of the topic of meditation was put up daily on the notice board as '*Thought for the Day*'. This helped the seminarians to spend the whole day in the spirit of prayer. Fr. Basilius used to take classes on spirituality based on the book "Spiritual Life" written by the famous author Thanquerey. In order to give the seminarians practical experience in pastoral apostolate, he used to take some of the seminarians with him on Sundays for Holy Mass in the neighboring Church at Tabor. He instructed them how to visit the Christian and non-Christian families and to encourage the Catholics to attend Holy Mass.

Fr. Basilius insisted that **the novices** learn and deepen the Theresian spirituality, CST charism and community life during the novitiate. The novices should enter into an intimate and experiential knowledge of Christ by personalizing his values and attitudes by daily prayer and meditation on the life of Christ. Our Constitution states: *"The purpose of novitiate is to help the candidates gain an intimate and experiential knowledge of Christ, who is the foundation of religious life, and to prepare them for self-surrender according*

to the charism of the congregation. This is to be done through prayer and study of the Gospel” (Const. No. 110).

4) Post-Novitiate formation

The post-novitiate period of formation consists of the years of philosophy, regency and theology. According to Fr. Basilius, the aim of post-novitiate formation is to deepen the religious commitment and consolidate the religious training received during the novitiate. During this period of formation emphasis is to be given to the life of consecration undertaken in the first profession. The whole programme of formation during this period should help the seminarians grow in their commitment to religious life according to the charism of the congregation. It should integrate the spiritual, religious, intellectual, missionary and pastoral dimensions of religious and priestly life and imbibe a sense of values such as, truth, justice, love, simplicity and respect for human persons. The post-novitiate formation is designed in such a way as to provide a formation in accordance with the pastoral, missionary and apostolic goals of the congregation.

By 1958 the number of the professed seminarians increased and Fr. Basilius foresaw the difficulty in getting the CST seminarians admitted in the major seminaries and the need of having our own study house (seminary) for teaching philosophy and giving religious formation to our seminarians. The Little Flower Study House, later known as the Little Flower Major Seminary, is the fruit of the far-sighted vision and hard work of Fr. Basilius Panat, and his complete trust in the providence of God. He was keen that his seminarians should be brought up in the spirit and charism of the Little Flower Congregation since he was convinced of the basic values of formation in a religious community like fraternal life, sharing, cooperation, common prayer, common meals, recreation, team work etc.

5) Little Flower Major Seminary

With a formation house in mind, Fr. Basilius had already purchased a plot of land close to the town of Aluva in 1944, even before the reorganization of the Congregation. He started the construction work of the Study House in 1959. As a result of his hard work, necessary facilities like the Chapel, refectory, kitchen and temporary dormitory were created in the new building. Despite several inconveniences, our seminarians started to reside in the new

and unfinished building from 01 June 1960 and to attend their philosophy and theology courses as day scholars at Mangalapuzha seminary. Fr. Basilius was keen that the seminarians also experience the value of hard work and dignity of manual labour by giving a helping hand in the construction work. The partly completed Little Flower Study House was officially blessed and inaugurated by Archbishop Mar Joseph Parekattil on 12 March 1961. Fr. Basilius wanted that our congregation should have our own philosophate and that our seminarians should be formed by our own priests and formators. Hence he took the bold step to start our own philosophate and created necessary infrastructure for the same. The philosophy course in our study house was solemnly inaugurated by His Grace Mar Joseph Parekattil on 4 June, 1962.

As Founder, Superior General and Rector of the Little Flower Major Seminary, Fr. Basilius had clear perception and definite policy with regard to the formation of the major seminarians. He devised a programme of action to train the seminarians according to his vision and the charism of the congregation. Though he gave importance both to the religious and clerical aspects of formation, stress had been given to the religious aspect. He gave supreme importance to the spiritual formation of the seminarians and insisted on the prayerful study of the spirituality of the Little Flower with its special stress on the child-like love of God, absolute trust in Him and simplicity. It was clear to Fr. Basilius that our major seminarians should be formed in the spirit and charism of the Little Flower Congregation and that they should share in the identity and spiritual patrimony of the CST community.

Fr. Basilius took special interest in the personal growth of the seminarians and often exhorted them to develop a strong and mature personality, to use their freedom with responsibility, to act on their own initiative in keeping with firm principles and to make reasonable and responsible decisions. He used to hold personal conference with the seminarians daily and give them personal directions for their spiritual and psychological growth. He paid personal attention to each seminarian and had fatherly care for those who were ill. All the priests, including myself, who were privileged to be formed under Fr. Basilius would gladly bear witness to his fatherly love, kindness, personal care and concern. His weekly instructions and spiritual exhortations were well prepared talks on religious life, vows, priestly spirituality, mission work and various

other relevant topics. He exhorted them to strive after high ideals and live up to them. Fr. Basilius stressed a liturgy centered spiritual formation. His daily points for meditation centered on the liturgical life of the Church. He used to remind the seminarians that the prayers of the Holy Mass and vocal prayers should be recited with conviction and devotion, understanding their meaning. He was present for all common prayers and liturgical functions. He used to address the seminarians after the night prayers in the corridor outside the chapel giving corrections, admonitions and instructions. The father figure and the guru image seen and experienced in him are models for all who engage in formation. Fr. Panat instilled in the seminarians the spirit of hard work, dignity of manual labour and simplicity. He himself lived a very simple, humble, orderly and disciplined life and taught them by words and example the value of hospitality and simplicity of life.

6) Four dimensions of formation

Fr. Basilius was convinced that the major seminary formation should include all the four dimensions of formation that interact simultaneously in the process of formation of the seminarians, namely the spiritual, pastoral and social, intellectual and human dimensions after the model of Christ:the spiritual dimension helps to shape the quality of priestly ministry; the pastoral and social dimension makes possible a responsible and fruitful ecclesial service; the intellectual dimension provides the rational tools needed in order to understand the values that go with a religious priest and to transmit the content of faith appropriately; lastly, the human dimension represents the necessary and dynamic foundation of priestly life.We have already dealt with the spiritual dimension of formation.

As part of **pastoral formation**, the seminarians are given guidance in pastoral and youth ministry, missionary apostolate and social work. The guided involvement in pastoral, catechetical, social activities and exposure to parish apostolate help the seminarians to become mature and responsible persons. Fr. Basilius' method of forming the seminarians surpassed the practice of the time. He prepared them to become good pastors through a pastoral ministry oriented formation. The seminarians were given opportunities to render regular pastoral services in the neighboring parishes on Sundays by teaching catechism, conducting retreats for children and youth, assisting the Sunday services and preaching the Word of God

during Sunday Mass, leading prayer groups, animating youth groups, etc. Fr. Basilius used to tell the seminarians that ours is a missionary congregation since St. Therese, our patroness, is the universal patroness of the missions and that we should be prepared to go to any part of the world where we are sent for future mission work.

Fr. Basilius was keen that, as part of the **social apostolate,** the seminarians were given opportunities to understand the problems of the people, especially of the poor and the oppressed, by direct contact and were encouraged to work for their uplift, as the Constitution demanded (Cfr. Const. No. 163). They used to visit families, slums, hospitals, homes for the elderly, etc. They organized classes for children and youth, conducted tuition classes and taught songs and skits. Youth groups such as Jesus fraternity, which is involved in prison ministry, and social work groups were functioning in the seminary. He repeatedly used to remind the seminarians of the words of Christ in the parable of the Good Samaritan: *"Go and do likewise"* (Lk 10: 37). Thus Fr. Basilius incessantly tried to inculcate in the seminarians that the charism of CST priests consists in being simple and childlike, in serving the little, the marginalized and the down-trodden.

As rector, Fr. Basilius gave great importance to the development of human and cultural skills of the seminarians. The literary and cultural academy, sports council, etc. were instituted to initiate and develop human talents and skills of the seminarians. The cultural academy in the seminary conducted programmes with the aim of training the seminarians in public speaking, writing and acting and developing musical talents. Dramas, debates, extension lectures and symposiums were arranged occasionally to develop their skills. The seminarians were encouraged to develop their literary talents through the seminary manuscripts and by writing and publishing articles, poems, stories, reports etc. in various magazines and publications. Special training by skilled professionals was provided in sports and games, public speaking, music, dramatics, etc.

Fr. Basilius insisted, that the above principles and policies of formation should be followed also during the theological studies of the seminarians and that the sources of their spiritual and religious formation should be the spirituality of St. Therese and the charism

of the congregation. Being a missionary congregation, the theological formation of its members should include adequate missionary and pastoral orientation and exposure.

Conclusion:

The foundations of Fr. Basilius' programme of formation were also his prudent adaptation of the concrete living context of the people. The broad vision, reformist orientation and teaching of the II Vatican Council had their immediate impact and influence on our Founder. His life and vision were influenced not only by his spiritual and religious convictions but also by the freedom movement and philosophy of Mahatma Gandhi. Hospitality and a simple way of life, which he practiced by being humble, simple, orderly and tidy, were two aspects that were dear to the founder and which he wanted the members to nurture. He was a man of great foresight and trained the seminarians in different sectors so that they could take up various activities of the congregation. He was convinced that the whole seminary formation should help the students to become true pastors of God after the example of our Lord Jesus Christ.

"God calls you to make definitive choices, and He has a plan for each of you: to discover that plan and to respond to your vocation is to move toward personal fulfilment."

- Pope Francis

ലേഖനം

ഉത്ഥിതനോടു കൂടെ

ബ്ര. ജോർജ്ജ്
ഏയിരിമറ്റത്തിൽ
നോവിസ്

"ഭൂമിക്കുമേൽ ഉയർന്നിരിക്കുന്ന, ആകാശത്തോളം ഉന്നതമാണ് തന്റെ ഭക്തരോട് അവിടുന്ന് കാണിക്കുന്ന കാരുണ്യം. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിൽ ഉള്ളത്ര അകലത്തിൽ നമ്മുടെ പാപങ്ങളെ അവിടുന്ന് നമ്മിൽ നിന്ന് അകറ്റിനിർത്തി''. (സങ്കീ 103:11–12) ഇപ്രകാരം പാടിയ സങ്കീർത്തകന്റെ തുടർച്ചയും പൂർത്തീകരണവുമാണ് പുതിയ നിയമത്തിലെ യേശുവിന്റെ കുരിശ് മരണവും, ഉത്ഥാനവും. ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ പാപ്പ പറയുന്നതു പോലെ നാം ഉത്ഥാനത്തിന്റെ മക്കളാണ്. ആനന്ദത്തിന്റെ, സന്തോഷത്തിന്റെ മക്കൾ. നാളത്തെ ദിനത്തിന്റെ വേദനകളെ ഓർത്ത് വിലപിക്കാതെ ഇന്നിന്റെ സന്തോഷങ്ങൾക്കും, നന്മകൾക്കും നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കാൻ ഈ ഉയിർപ്പ് കാലത്ത് പരിശ്രമിക്കാം.

നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹാ തന്നെത്തന്നെ ശൂന്യനാക്കി മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തത് ഉയിർപ്പിലൂടെ മനുഷ്യമക്കളെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. തന്റെ ശിഷ്യരുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകുകയും പീലാത്തോസിന്റെ പടയാളികളിൽ നിന്ന് ഓരോ അടിയും തന്റെ ശരീരത്തിൽ ഏറ്റുവാങ്ങി മൂന്ന് ആണികളിൽ തൂക്കപ്പെട്ടതും, മരണത്തിന് കീഴടങ്ങിയതും ഉയിർപ്പിലൂടെ മനുഷ്യകുലത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. ദുഃഖ വെള്ളി കൊണ്ട് അവസാനിക്കുന്നതല്ല നമ്മുടെ

ജീവിതം യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനമാണ് ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

കാൽവരിയിലെ നിശബ്ദനായ ദൈവം സംസാരിച്ചതാണ് ഈസ്റ്റർ. ദൈവം ആരേയും ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല. "അവിടുന്ന് നമ്മെ തക്കസമയത്ത് ഉയർത്തിക്കൊള്ളും" എന്ന വിശ്വാസവും പ്രതീക്ഷയുമാണ് ഓരോ ഈസ്റ്ററും നമുക്ക് മുമ്പിൽ തുറന്നുവെക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ അവസാനിപ്പിച്ച സ്ഥലത്ത് വെച്ച് ദൈവം തുടങ്ങി എന്നു പറയുന്നതാണ് ശരി. മനുഷ്യന്റെ പദ്ധതികൾക്കപ്പുറം ദൈവത്തിന് ഒരു പദ്ധതിയുണ്ടെന്നും ദൈവത്തിന്റെ പദ്ധതി അവിടുന്ന് സമയത്തിന്റെ പൂർത്തിയിൽ നടപ്പിലാക്കും എന്ന് ഈസ്റ്റർ നമുക്ക് പറഞ്ഞു തരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനം ആദ്യം അറിയുന്നത് സ്ത്രീകളാണ്. യഹൂദസമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ പ്രവർത്തികൾക്ക് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നവർ നിസ്സാരരായി കാണപ്പെടുന്നവരാകാം. പുതുതാക്കപ്പെട്ട ദൈവമനുഷ്യബന്ധമാണ് ഉയിർപ്പ് കൈവരിച്ച നേട്ടം. തന്റെ രക്തത്താൽ ദൈവപുത്രൻ നമ്മെ രക്ഷിച്ചു, ഇതിന്റെ പൂർത്തീകരണം ഉയിർപ്പിലൂടെയാണ്.

ഉയിർപ്പിലൂടെ അവിടുത്തോട് നമ്മെ കൂട്ടവകാശിയാക്കി തീർത്തു. അന്നുവരെ സ്നേഹിതൻ എന്നു വിളിച്ചവൻ ഉയിർപ്പിന് ശേഷം സഹോദരൻ എന്ന് നമ്മെ വിളിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ തകർച്ചകളിൽ നിന്ന് ഉയിർപ്പില്ല എന്ന് പറയാൻ വരട്ടെ, ജീവിതത്തിന്റെ ദുഖഃവെള്ളികൾക്ക് ഒടുവിൽ ഉയിർപ്പിന്റെ സന്തോഷം എന്നും നമ്മെ കാത്തിരിക്കുന്നു എന്ന പ്രത്യാശയാണ് ഉയിർപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഇത് നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങനെ പാടി വെച്ചത്.

"ഇന്നലകൾ തന്ന വേദനകൾ
നിൻ സ്നേഹമാണെന്നറിഞ്ഞില്ല ഞാൻ
നിൻ സ്വന്തമാകുവാൻ മാറോടു ചേർക്കുവാൻ
എന്നെ ഒരുക്കുകയായിരുന്നു."

കുരിശിലെ തന്റെ പുത്രന്റെ പീഢനങ്ങൾക്ക് പിതാവ് നൽകിയ ഉത്തരമാണ് ഉയിർപ്പ്. ദൈവം നമ്മുടെ ജീവിത

ത്തിലും ഇതുപോലെ നൽകുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ കേൾക്കാൻ സാധിക്കണം.

അവിടുത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വം തേടാനും കണ്ടെത്താനുമുള്ള ഒരു ക്ഷണം ഓരോ ഈസ്റ്ററും പറഞ്ഞുതരുന്നു. ദൈവത്തിന്റ ഇടപെടലുകളെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമ്പോൾ ഉത്ഥാനത്തിന്റെ ആനന്ദം നമ്മളിൽ നിറയും. കടന്നുപോയ ഈസ്റ്ററുകൾ പോലെ ഈ ഈസ്റ്ററിനെ കടത്തിവിടാതെ നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലെ ദൈവസാന്നിദ്ധ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കാം.

"ക്രിസ്തു ഉയിർപ്പിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ പ്രസംഗം വ്യർത്ഥമാണ്. നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസവും".

(1 കോറി 15:19)

കവിത

ഉയിർപ്പ്

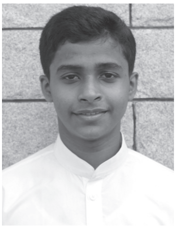

ബ്ര. ജിപിൻ മാന്തറ
സി.എസ്.റ്റി, ഫിലോസഫി

മർത്യന്റെ പാപത്തിൻ കറകളകറ്റുവാൻ
മണ്ണിതിൽ മനുജനായ് പിറന്ന നാഥാ നിൻ
മനസ്സിന്റെ മായാത്ത പരിശുദ്ധി കാണാതെ
മരക്കുരിശിന്മേൽ തറച്ചൊരി ദുഷിച്ച ലോകം
ആണികൾ ആഴത്തിൽ തറഞ്ഞിറങ്ങുമ്പോഴും

ആരോടും ഒട്ടും പരിഭവം പറയാതെ
ആചാര്യനായ പിതാവിന്റെ സന്നിധേ
ആഹ്ലാദിപ്പൂ മാനസകൃതാർത്ഥനായ്

ഉയിരിന്റെ സന്ദേശം ഉലകത്തിൽ പരത്തുവാൻ
ഉദിച്ചുയർന്നൂ നീ മൂന്നാം ദിനത്തിൽ
ഉടലിന്റെ വേദന സർവ്വം മറന്നുനീ
ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റു നിൻ സർവ്വമഹത്വത്താൽ

മൃത്യുതൻ ബന്ധനം പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞുംകൊണ്ടാ
മൃതിയെ വിജയിച്ച മനുഷ്യപുത്രാ
മാതൃകയാകട്ടെ നിൻ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പ്
മർത്യന്റെ നശ്വരമാം സഹനങ്ങളിൽ

ലേഖനം

പടച്ചോന്റെ ഹൃദയം

ബ്ര. ജോബിൻ പുത്തൻപുരയിൽ സി.എസ്.റ്റി
ഫിലോസഫി

"Qualis Seminarista talis sacerdos"ഈ ലാറ്റിൻ പഴമൊഴിക്ക് നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ ചരിത്രമുണ്ട്. "As the Seminarian is so the priest" എന്ന ഈ വാക്കുകൾ ഓരോ വൈദികന്റെയും പരിശീലനകാലഘട്ടത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്ത രൂപമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ടത് എന്ന സത്യം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത് സെമിനാരിയിൽ ചേർന്നതിനുശേഷമാണ്. ഓടിപ്പറന്ന് കളിയും ചിരിയുമായി നടന്ന ഞാൻ ഒരുപാട് നിയമങ്ങളുള്ള പള്ളിമണികളെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതത്തിന് മനഃപൂർവ്വം കീഴടങ്ങി. മെല്ലെ മെല്ലെ ഞാൻ ആ ജീവിതം കഷ്ട്ടപ്പെട്ട് ഇഷ്ടപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ജോസഫ് അന്നക്കുട്ടി ജോസ് എന്ന എഴുത്തുകാരന്റെ "ദൈവത്തിന്റെ ചാരന്മാർ" എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ജീവിതാനുഭവം പരിശീലനത്തെ പരീക്ഷണമായി നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പങ്കുവെയ്ക്കുകയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു പരിശീലനത്തിന്റെ വിജയം പരിശീലകന്റെ കഴിവിലല്ല പരിശീലനകേന്ദ്രത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങളിലല്ല, പരിശീലിക്കപ്പെടുന്നവന്റെ മനോഭാവത്തിലാണ് കബീർ ദാസിന്റെ വരികൾ ഇപ്രകാരമാണ്.

"I laughed, when I heard that,
the fish in the water is thirsty."

പരിശീലനകാലഘട്ടത്തിൽ ദൈവീകമൂല്യങ്ങളുടെ പരിരക്ഷണത്തിന്റെ പക്വമാർന്ന മാതൃകകൾ പരമോന്നതമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കണം. അത് സാധിക്കാതെ വരുമ്പോൾ പലതും കഷ്ടപ്പെട്ട് ഇഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരും. വെള്ളത്തിൽ കിടന്നിട്ടും മീനുകൾക്ക് ദാഹം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. ഗുരുപഥത്തിലൂടെയുള്ള ഒരു ശിഷ്യന്റെ യാത്ര ലക്ഷ്യം

വെക്കുക ചില സത്യങ്ങളിലേക്കാണ്. ഓരോ പരിശീലന ഘട്ടങ്ങളുടെയും യഥാർത്ഥ ലക്ഷ്യം.

"പദചലനങ്ങൾ പ്രദക്ഷിണമാകണേ...
ദേഹം ശ്രീകോവിലാകണേ..
ദു:ഖം പൂജാപുഷ്പങ്ങളാകണേ..
വചനം മന്ത്രങ്ങളാകണേ...."

ഈ ഒരു രൂപാന്തരീകരണമാണ് പരിശീലനം. താബോർ മലയിൽ കണ്ട ഈശോയുടെ പ്രതിരൂപമാകാനുള്ള ഒരുവന്റെ യാത്ര സൂര്യനെപ്പോലെ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന മുഖവും, മഞ്ഞുപോലെ വെളുത്ത ഹൃദയവും തേടിയുള്ള യാത്ര. 'ആൽക്കമിസ്റ്റ്'എന്ന പൗലോ കൊയ്ലോയുടെ നോവലിലെ ഇടയ ചെറുക്കന്റെ യാത്ര പോലെ ഓരോ ശിഷ്യനും വർഷങ്ങൾ രൂപാന്തരീകരണത്തിനായി അലയുമ്പോൾ ആരും തിരിച്ചറിയുന്നില്ല, ആ നിധി ഞാൻ തന്നെയാണ്. എന്നിലെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ആന്തരിക ട്രാൻസ്ഫൊർമേഷൻ ആണ്, Transcedance ആണ്, Configuration with christ ആണ് എന്ന സത്യം. 'ഇമ്മാനുവേൽ' എന്ന മമ്മൂട്ടി ചിത്രത്തിൽ ഇൻഷുറൻസ് ശരിയാക്കാൻ വന്ന സുകുമാരി ചേച്ചിയുടെ കഥാപാത്രം തന്നെ സഹായിച്ച ഫ്രാൻസിസ് എന്ന മമ്മൂട്ടിയുടെ കഥാപാത്രത്തോട് പറയുന്ന വാചകമിപ്രകാരമാണ്. "ഈ ലോകത്തിൽ പടച്ചോൻ ഒരുപാടു പേർക്ക് പൊന്നും പണോം കൊടുക്കും. ഒരുപാടു പേർക്ക് വൻപുള്ള ഉദ്യോഗം കൊടുക്കും. പക്ഷേ ലക്ഷത്തിൽ ഒരാൾക്കേ പടച്ചോൻ ഓന്റെ മനസ്സുകൊടുക്കൂ. എന്തിനാണെന്നോ? ഓന്റെ തീരുമാനങ്ങൾ ഇവിടെ നടപ്പാക്കാൻ. മോന് പടച്ചോന്റെ ഹൃദയാ ഫ്രാൻസിസേ" ദൈവത്തിന്റെ ഹൃദയം പരിശീലനയാത്രയിൽ ഒരുവൻ സ്വന്തമാക്കേണ്ടതാണ്. അത് മറ്റെവിടെയോ അല്ല.'തത്വമസി' അത് എന്നിൽ തന്നെയാണ്.

Ongoing Formation: Ongoing Revelation of Jesus in us

Article

Rev. Dr. Gimmy Akkattu CST
He has completed his doctorate in Clinical Psychology and at present he conducts counseling programmes and seminars.

"The glory of God is human being fully alive" remarked St. Irenaeus. The process of human being's growth towards maturity leads to the experience of being fully alive. For a human to be fully alive means to actualize all the potentialities of 'fatherhood' and 'motherhood' inherent in him. Actualization of these potentialities reveals the fullness of humanness. We see Jesus as a model of human being who was fully alive by integrating the inherent capacities of fatherhood and motherhood. Jesus who heroically faced the challenges of life (Mt. 4/1-11), went throughout Galilee, teaching in their synagogues, proclaiming the Good News of the Kingdom, and healing every disease and sickness among the people (Mt. 4/23), guaranteed God's protection for those who trusted Him (Mt. 6/25-34), commanded the paralyzed man to go home (Mt. 9/1-8), gave authority to the disciples to drive out impure spirits (Mt.10/1), rebuked Peter (Mt.16/23) and cleansed the temple (Mt.12-17) reveals paternal love through the gestures of assurance, guarantee, affirmation, security, protection, reproof, certainty etc. Jesus who longed to gather the children together, as a hen gathers her chicks under her wings (Mt.23/37), felt pity for the hungry (Mt.14/14), broke, gave and emptied himself (Mt. 26/26-28), came to serve and give himself as a ransom for many (Mt. 20/28), forgave the persecutors (Lk. 23/34), wept at Lazarus' tomb (Jn. 11/35), prepared the breakfast and waited for the disciples (Jn. 21/12) becomes the incarnation of maternal love.

This blend of paternal and maternal love highlights the highest possibility of a human person's pilgrimage towards maturity and holiness.

When one chooses religious life s/he joyfully forgoes the possibility of becoming a physical father or mother. But, we have the possibility to integrate the potentialities of the road not taken into the road that we have chosen in a holistic way, in a manner that does not violate the precepts of the life we have professed to live. When we become the channels of assurance, guarantee, affirmation, security, protection, reproof, and certainty for those who approach us we become father to them. When we live the expressions of maternal love through compassion, care, forgiveness, empathy, self sacrifice, concern, comfort, patience and thoughtfulness we become mother to the people around. Imbibing and living out the paternal and maternal love reflected in Jesus Christ demands self denial and taking up one's cross and following Him (Mt. 16/24). This process of self denial and taking up one's cross has allusion to "we always carry around in our body the death of Jesus, so that the life of Jesus may also be revealed in our body. For we who are alive are always being given over to death for Jesus' sake, so that his life may also be revealed in our mortal body" (2 Cor. 4:10-11). The challenge of ongoing formation today is to imbibe the paternal and maternal love after the model of Jesus our Guru and to integrate it in a congruent manner the life we have opted to live so that "the life of Jesus may also be revealed in our body."

ലേഖനം

ഉത്ഥിതനും പരിവർത്തനവും

ബ്ര. ജോബിൻ ഏറമ്പടത്തിൽ
സി.എസ്.റ്റി, ഫിലോസഫി

കൊച്ചുത്രേസ്യായും പരിവർത്തനവും

അവൻ മരിച്ചവരിൽ നിന്ന് ഉയിർത്തെഴുന്നേൽക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം വിശ്വസിക്കുകയും ഏറ്റ് പറയുകയും ചെയ്യുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവിതരഹസ്യങ്ങളിലൂടെ (ജനനം, പരസ്യജീവിതം, പീഢാനുഭവം, കുരിശുമരണം, ഉത്ഥാനം) നാം കടന്നുപോകുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് ക്രിസ്തു ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ ഒരു പരിവർത്തനത്തിന് വിധേയമായി എന്ന് ചിന്തിക്കാം. പരിവർത്തനം എന്നാൽ Complete Transformation എന്നാണ് അർത്ഥം. 1881 - ലെ ക്രിസ്തുമസ് അനുഭവം വി.കൊച്ചുത്രേസ്യായെ ഒരു പരിവർത്തനത്തിന് വിധേയയാക്കി. കൊച്ചുത്രേസ്യക്ക് ആ ക്രിസ്തുമസ് അനുഭവം ഒരു പരിവർത്തനത്തിലേക്ക് നയിച്ചുവെങ്കിൽ അതിനായി അവൾ ക്രിസ്തുരഹസ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ധ്യാനിച്ചു. അതിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിവർത്തനമാതൃകകളെ അറിഞ്ഞു, ആഴത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടു. അങ്ങനെയാണ് പുൽക്കൂടിലെ ഉണ്ണിയേശുവുമായി താദാത്മ്യപ്പെടാൻ അവൾ തന്നെത്തന്നെ ഒരുക്കിയത്. കൊച്ചുത്രേസ്യയുടെ ഈ താദാത്മ്യം ഒരു ക്രിസ്തുമസ് അനുഭവത്തിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതല്ല. ഒരു ക്രിസ്തുമസ് അനുഭവം മാത്രമല്ല അവളെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത്. പകരം ക്രിസ്തുരഹസ്യങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും അവൾ കണ്ടെത്തിയ പരിവർത്തനങ്ങളെ, മാറ്റങ്ങളെ അവൾ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടങ്ങളിലും സ്വാംശീകരിക്കുകയായിരുന്നു. അത് ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കുകയായിരുന്നു.

ക്രിസ്തുരഹസ്യങ്ങളിലെ പരിവർത്തനം

സുവിശേഷങ്ങൾ ക്രിസ്തുരഹസ്യങ്ങളാണ്. ഇവ ക്രിസ്തു എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആണ്, തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷയിലൽ പറഞ്ഞാൽ Ultimate end of life. ആവിലായിലെ അമ്മത്രേസ്യയുടെ വാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ഉത്ഥിതനുമായി ഒന്നാകുന്ന അവസ്ഥ. ഏത് സുവിശേഷങ്ങളുടെ അവസാനഭാഗം നോക്കിയാലും അവിടെ എല്ലാം ശിഷ്യന്മാർ ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവുമായി ഐക്യപ്പെടുന്നത്, ഒന്നാകുന്നത് നാം കാണുന്നുണ്ട്. മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ ഉത്ഥിതനുമായി താദാത്മ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ക്രിസ്തു തന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പരിവർത്തനം നടത്തിയത് ഉത്ഥാനത്തിലൂടെയാണ്. യേശുവിന്റെ ജനനം ദൈവികത യിൽ നിന്നും മാനുഷികതയിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം, പരസ്യ ജീവിതം ഗുരുവിലേക്കും സേവകനിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം. പീഢാനുഭവം- ഒരു സഹനദാസനിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം, മരണം സ്വയം അർപ്പകനായിട്ടുള്ള പരിവർ ത്തനം ഉത്ഥാനം-സ്വയം ശൂന്യവത്ക്കരിച്ച് അപരനോട് ഒപ്പമാ യിത്തീരുന്ന പരിവർത്തനം. എന്തുകൊണ്ട് തന്റെ ഉത്ഥാന ത്തെ ഇതുപോലെ ഒരു പരിവർത്തനത്തിലൂടെ കടത്തിവിട്ടു. അതിന് ഒരു ഉത്തരമേ ഉള്ളൂ. താൻവിളിച്ചു ചേർത്തവരോട് ഒപ്പമായിരിക്കാനും അവരെ ശാക്തീകരിക്കാനും ദൈവീക തയിൽ നിന്ന് മാനുഷീകതയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്ന് ഉത്ഥാന ത്തിലൂടെ ശൂന്യവത്ക്കരിച്ചു. താൻ വിളിച്ച് ചേർത്തവരുടെ ഹൃദയതാളത്തിൽ ഒരിക്കലും കെടാത്ത ഒരു വിളക്കായി, ഗുരുവായി തുടരാൻ അവിടുന്ന് ആഗ്രഹിച്ചു.

യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം 17:12 ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. “ഞാൻ അവരോട് കൂടെയായിരുന്നപ്പോൾ അങ്ങ് എനിക്ക് നൽകിയ അവിടുത്തെ നാമത്തിൽ ഞാൻ അവരെ സംരക്ഷിച്ചു. ഞാൻ അവരെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു”. ഇതിലൂടെ യേശു താൻ വിളിച്ച് ചേർത്ത ശിഷ്യരെ പിതാവിന്റെ കൈയിൽ സമർപ്പിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണ്. യേശുവിന് അറിയാമായിരുന്നു ഞാൻ അവരിൽ നിന്ന് അകലുന്ന നിമിഷങ്ങൾ അടുക്കുമ്പോൾ അവരുടെ ഹൃദയം ഇടറുമെന്ന്.

അപ്പം വർദ്ധിപ്പിച്ചതിന് ശേഷം ശിഷ്യന്മാരെ യേശു മറുകരയിലേക്ക് അയച്ചിട്ട് അവിടുന്ന് പ്രാർത്ഥനക്കായി പോകുമ്പോൾ യേശുവിൽ നിന്നുള്ള അവരുടെ അൽപ്പ നേരത്തെ അകൽച്ച അവരിൽ വലിയ ഇടർച്ചയുണ്ടാക്കുന്നു. ഗത്സേമനിയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുവാനായി, ശിഷ്യന്മാരെയും കൂട്ടിപോകുമ്പോൾ യേശു ശിഷ്യന്മാരിൽ നിന്ന് ഒരു കല്ലേറ് ദൂരം മാറിനിന്നപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാർ ഉറക്കത്തിലേക്ക് ഇടറിവീഴുന്നു. ഈ ഒരു അകൽച്ച അവിടുന്ന് ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ ഇല്ലാതാക്കുന്നു. യേശുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷം ശിഷ്യന്മാർ അത്രമാത്രം തീക്ഷണതയോടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയതിനു കാരണം അവർ ഉത്ഥിതനായ ക്രിസ്തുവിനെ ഉൾക്കൊണ്ടു, അല്ലെങ്കിൽ ശിഷ്യരുടെ ഹൃദയതാളത്തിൽ ഒരു ഗുരുവായി അവിടുന്ന് വസിച്ചു. പരിവർത്തനം മാറ്റം മാത്രമല്ല ഒന്നാകൽ കൂടിയാണ്.

"Vocations are not the result of planning, but an encounter with God that changes your life."

- Pope Francis

അഭിമുഖം

സെമിനാരി പരിശീലനത്തിൽ ഉപരിപഠനം നടത്തുകയും ഇപ്പോൾ മൈനർ സെമിനാരി റെക്ടറായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന **റവ. ഫാ. റെയ്ഗൺ പള്ളുരുത്തിയിൽ സി.എസ്.റ്റി** *യുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖത്തിൽ നിന്ന്*

1. സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അർത്ഥിക്ക് മോട്ടിവേഷൻ കുറവാണെന്ന് പറയുന്നു. ഇത് ശരിയാണോ? കാരണങ്ങൾ?

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സെമിനാരിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അർത്ഥിക്ക് മോട്ടിവേഷൻ വളരെ കുറവാണ്. ഒന്നുകിൽ വന്ന് കണ്ടു പോകുക. അല്ലെങ്കിൽ കുറച്ച് പഠിച്ച് അല്പം ജീവിതക്രമം വന്നതിനുശേഷം തിരിച്ചു പോകുക എന്നതാണ് ഇന്നത്തെ മിക്ക കുട്ടികളുടെയും ലക്ഷ്യം. ആഴമായ വിശ്വാസ ജീവിതം, ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗമിക്കാനുള്ള തീക്ഷ്ണത, പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ മഹത്വം, നല്ല ദൈവവിളി സ്വപ്നം തുടങ്ങിയവയുടെ അഭാവം മോട്ടിവേറ്റിങ്ങ് ഫാക്ടറുകളുടെ കുറവാണ്. നല്ല കുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നും വിരിയുന്ന ദൈവവിളികൾക്കേ മികച്ച മോട്ടിവേഷനുള്ളൂ.

2. ഇന്നത്തെ യുവജനങ്ങൾ കുടുംബങ്ങളിലും, വിദ്യാലയങ്ങളിലും വളരുന്ന പശ്ചാത്തലവും, സെമിനാരിയിലെ അനുദിന ജീവിതക്രമവും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കേടുണ്ടോ?

ഭൗതികോന്നതി ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ള ഭവനത്തിലേയും വിദ്യാലയത്തിലേയും ജീവിതക്രമവും ആത്മീയ വളർച്ച ലക്ഷ്യമാക്കിയിട്ടുള്ള സെമിനാരിയുടെ അനുദിന ജീവിത ക്രമവുമായി ഒരുപാട് പൊരുത്തക്കേടുണ്ട്. സെമിനാരിയിലെ ചിട്ടയായ ക്രമവും ആത്മീയ വളർച്ചയ്ക്കുതകുന്ന മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും പൊതുവെ ഭവനങ്ങളിലില്ല. സെമിനാരിയിലെ 'പ്രൊട്ടക്ടഡ് ലൈഫും' സംഘർഷരഹിത ജീവിതവും പൊരുത്തക്കേടിന്റെ മറ്റൊരു ഉദാഹരണമാണ്. അതിനാൽതന്നെ ക്രമരഹിതമായ ജീവിതത്തിൽ നിന്നും തെറ്റായ കലാലയ സാഹചര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വരുന്ന അർത്ഥികൾ സെമിനാരിയിൽ വേറൊരു സ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ നിർബന്ധി

തമാകുന്നു. ഈ ചിട്ടയായ ജീവിതം വഴി പ്രഥമപ്രധാന വിദ്യാലയമായ കുടുംബത്തിൽ നിന്നും യുവഅർത്ഥികൾ ആർജ്ജിച്ച വ്യക്തിത്വത്തെ സെമിനാരി വെട്ടിയൊരുക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ.

3. ഭാഷാപഠനം വിദ്യാലയത്തിൽ ഗൗരവമായി എടുക്കുന്നില്ല. അത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ പ്രാരംഭ പരിശീലന കാലഘട്ടം വർദ്ധിപ്പിക്കണമോ?

ഭാഷാപഠനം വിദ്യാലയത്തിൽ കാര്യമായി ഇല്ലാത്തതിനാൽ പ്രാരംഭ പരിശീലന കാലഘട്ടത്തിൽ അഞ്ചുമാസം ഭാഷാപഠനത്തിനായി നിർബന്ധിതമായി മാറ്റി വെക്കണം. അതിനായി പ്രാരംഭ കാലഘട്ടം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. കർക്കശമായി ഭാഷാ പഠനത്തിന് ഊന്നൽ നൽകുകയും ആധുനിക ഭാഷാ പഠന രീതികൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യണം. ഭാഷാ പഠനത്തിൽ പരാജയപ്പെടുന്നവർക്കും റിപ്പീറ്റേഷൻ നൽകണം.

4. ന്യൂജെൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം സെമിനാരികളിൽ പ്രകടമാണോ? എങ്കിൽ എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കണം?

സെമിനാരിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും, അവരുടെ ലോകവും ന്യൂജെൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. അടിച്ചു പൊളിച്ചു നടക്കുവാനായി ആഗ്രഹിക്കുന്ന സെമിനാരിക്കാർ സംസാരം, ചിന്ത, കാഴ്ചപ്പാടുകൾ, തീരുമാനങ്ങൾ, നിലപാടുകൾ, പ്രശ്നങ്ങളോടുള്ള സമീപനം, വസ്ത്രധാരണം, ഹെയർ സ്റ്റൈൽ തുടങ്ങിയവയിൽ ന്യൂജെൻ സംസ്കാരത്തിന്റെ സവിശേഷ സംസ്കാരം സ്വീകരിക്കുന്നു. ചില മാറ്റങ്ങൾ അനിവാര്യമാണെങ്കിലും വിപരീത കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ആർജ്ജിക്കാൻ പാടില്ല. എന്ത് ആർജ്ജിക്കുമ്പോഴും തനതായ മൂല്യങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം.

5. നമ്മുടെ സെമിനാരി പരിശീലനത്തിൽ വരുത്തേണ്ട മാറ്റങ്ങൾ ഏവ?

കാലികവും കാലോചിതവുമായ പുതിയ പരിശീലന പദ്ധതികൾ മാതൃക രീതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം. കുട്ടികളുടെ വളർച്ച മാതാപിതാക്കളെ അറിയിക്കണം. ശിഷ്യത്വവും (discipline) പ്രേഷിത ഇടയത്വവും ആത്മീയവും (spiritu-

alism) ഭൗതികവും (intellectualism) ആത്മീയ ഇടവക കേന്ദ്രീകൃത ജീവിതവും (pastoralism + liturgism) സുവിശേഷത്തിലെ മൂല്യങ്ങളും സെമിനാരിക്കാർ ഹൃദ്യസ്ഥമാക്കണം. ക്രിസ്തുവിന്റെ കീഴിൽ ക്രിസ്തുവുമായി പരിവർത്തനപ്പെടാൻ സെമിനാരിക്കാർ തന്നെത്തന്നെ പരിശീലിപ്പിക്കണം. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ പരിശീലനം നേടുന്ന ഓരോ സെമിനാരിക്കാർ തുറവിയും (openness) സ്വാതന്ത്ര്യവും (freedom) സ്നേഹവും ആർജ്ജിക്കണം. എല്ലാറ്റിനുമുപരി ആന്തരിക നിശബ്ദത സെമിനാരിക്കാർ കൈവരിക്കണം. ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും ജനതകളുടെ ബുദ്ധിമുട്ടുകളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാനുള്ള അവസരവും തുടരെത്തുടരെയുള്ള പ്രചോദനങ്ങളും (motivation) സെമിനാരി പ്രദാനം ചെയ്യണം. എല്ലാറ്റിനുമുപരി ക്രിസ്തുവിനെ ശക്തമായി സ്നേഹിക്കുന്ന വിശ്വാസ അടിത്ത സെമിനാരിക്കാരിൽ പരിശീലകർ പാകണം.

ലേഖനം

കുരിശോലകൾ

ബ്ര. അമൽ കോയിപ്പറമ്പിൽ
നോവിസ്

മാർട്ടിൻ ലൂഥറിന്റെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ ഒരു പ്രസംഗമുണ്ട്. ഗാന്ധിയന്മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടി നീഗ്രോകളുടെ വിമോചനത്തിനായി പോരാടിയ ഒരു പോരാളി. 1963ൽ നീഗ്രോകളുടെ വിമോചനത്തിനായി വാഷിംഗ്ടൺ നഗരത്തിലേക്ക് സംഘടിപ്പിച്ച ജനകീയജാഥയും അവിടെ അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രസംഗവും അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വവിഖ്യാതനാക്കി. “I have a dream” എനിക്കൊരു സ്വപ്നമുണ്ട്. എന്ന് പറഞ്ഞാരംഭിക്കുന്ന ശക്തമായ പ്രസംഗം. അമേരിക്കയെക്കുറിച്ച് സ്വപ്നം കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തെ പ്രസംഗം വരച്ചുകാണിക്കുന്നു. പ്രസംഗത്തിലൂടെ ഒത്തിരിപാഠങ്ങൾ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ വച്ചുനീട്ടുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ എന്നിരുന്നാലും, അതിലും വേഗതയിൽ ഓശാനയോടടുക്കുമ്പോൾ, സമസ്ത മാനവരാശിയുടെ ദൈവരാജ്യമെന്ന സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് യാഥാ

ർത്ഥ്യം വഹിക്കുവാനായി കടന്നുവരുന്ന ആത്മീയരാജൻ. പഴയനിയമ യുദ്ധവീരന്മാരായ രാജാക്കന്മാരിൽ നിന്ന് ഭൗതികമായ കാഴ്ചയിലും അതിലേറെ ഹൃദയം കൊണ്ടും, മനസ്സുകൊണ്ടും, ചിന്തകൊണ്ടും വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു ക്രിസ്തു എന്ന ആത്മീയരാജാവ്. കാഴ്ചയിൽ ഓശാനയെ മാറ്റമില്ലാതാക്കുന്ന കുരുത്തോലകളും, ഓശാനഗീതങ്ങളും ഈ വ്യത്യസ്തനായ ക്രിസ്തു എന്ന ആത്മീയപുരുഷന്റെ പഴക്കം ചെന്ന ചില ചിന്തകളിലേക്കാണ് തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. ശത്രുക്കളെ സ്നേഹിക്കുവാനും ദ്രോഹിക്കുന്നവർക്ക് നന്മ ചെയ്യാനും തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാതെ നന്മ ചെയ്യാനും, എല്ലാവരുടെയും ദാസനായി മാറുവാനും, എളിമപ്പെടുവാനും എന്നിങ്ങനെ പഴകിപോയ ചിലപാഠങ്ങളിലേക്ക് ... ഓർമ്മകളിലേക്ക്...

ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്വത്തോടുകൂടിയ ജറുസലേം പ്രവേശനത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുമ്പിലും, പിമ്പിലും നടന്നവർ വസ്ത്രങ്ങൾ വഴിയിൽ വിരിച്ച്, വൃക്ഷച്ചില്ലകൾ വഴിയിൽ നിരത്തി ആഹ്ലാദത്തോടെ അവന് ഓശാന പാടുന്നുണ്ട്. സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചം മുഴുവനും നാം ഓരോരുത്തരും കർത്താവിന് ഓശാന പാടാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. രക്ഷിക്കപ്പെട്ട നമ്മുടെ കടമയാണിത്. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽനിന്നും എത്രമാത്രം അകലങ്ങളിലാണ് നാമെന്ന് ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രക്ഷയനുഭവിക്കുന്ന ജനം എന്ന നിലയിൽ നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന് ജീവിതം വഴി ഓശാന പാടുന്നുണ്ടോ? അതോ സൃഷ്ടിദാതാവിനു പകരം

സൃഷ്ടിദാതാവിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കാണോ? ക്രിസ്തുവിനുപരിയായി സമ്പത്തിനും, സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കും എന്നെ സംബന്ധിച്ച് ആനന്ദമേകുന്ന എന്തിനോടെങ്കിലുമാണോ? അസ്ഥിത്വങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ഇത്തരം വ്യതിചലനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാനും, ക്രമപ്പെടുത്താനുമുള്ള തിരിച്ചറിവിലേക്ക് ഈ പുണ്യദിനം സഹായകമാകണം.

കുഞ്ഞുനാളിൽ ഓശാന ഞായറാഴ്ച അച്ചന്റെ കൈകളിൽ നിന്നു കുരുത്തോലകൾ കൈകളിലെത്തുമ്പോൾ ഇത്തിരി പോന്ന മനസ്സിൽ അറിയാതെ മത്സരം ഉണരുമായിരുന്നു. അടുത്തുനിൽക്കുന്നവനേക്കാൾ വലിപ്പത്തിലും, നിറത്തിലും എന്റെ കുരുത്തോലയാണോ നല്ലതെന്ന്. പിന്നീട് പെസഹാ തിരുനാളിൽ അമ്മച്ചി ഈ കുരുത്തോലകൾ ഒക്കെ കുരിശുകളാക്കി അപ്പത്തിലും, പാലിലും നിക്ഷേപിക്കുമ്പോഴാണ് ചങ്കുപിടക്കുന്ന ആ തിരിച്ചറിവിലേക്ക് മനസ്സ് ഊളിയിടുന്നത്. ഈ കാണുന്ന കുരുത്തോലകളെല്ലാം കുരിശുകളാണെന്ന്. ഈ ഓശാനകളെല്ലാം ആക്രോശങ്ങളും, പീഢകളും ആണെന്ന്. ഈ തിരിച്ചറിവിനും വിലയിരുത്തലിനും ജീവിതത്തെ വിട്ടുകൊടുക്കാം.

"To be saints is not a privilage for the few.
But a vocation for everyone."

- Pope Francis

താബോർ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ സെമിനാരി, കൽപ്പറ്റ

ആത്മീയം

സെമിനാരിക്കാരുടെ വാർഷികധ്യാനം ഫെബ്രുവരി 9 മുതൽ 14-ാം തിയ്യതി വരെ ബഹു. ജോബി എടത്താഴെ അച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്നത് വലിയ ആത്മീയ ഉണർവ്വിന്റെ ദിനങ്ങളായിരുന്നു. ബഹു. ജനറാളച്ചന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം കൊറോണ ബാധിതർക്കായി മാർച്ച് 15 ന് ഉപവാസവും ഒരുമണിക്കൂർ ദിവ്യകാരുണ്യാരാധനയും നടത്തി. ബഹു. പ്രൊവിൻഷ്യളച്ചന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് മാർച്ച് 1,2,3 തിയ്യതികളിൽ ഫാ. ജോർജ്ജ്, ഫാ.ജോയ്സ്, ഫാ.ജോബിൻ എന്നിവർ വട്ടത്തുവയലിൽ പ്രാർത്ഥനാ ദിനാചരണം നടത്തി. നവവൈദികരുടെ പ്രഥമബലിയർപ്പണം, താബോറിനും അനുഭവം പങ്കുവെയ്ക്കൽ പ്രത്യേകിച്ച് സെമിനാരിക്കാർക്കും അനുഗ്രഹപ്രദമായിരുന്നു. സോണൽ മാസധ്യാനം മാർച്ച് 5ന് ഇവിടെ വച്ച് നടന്നു.

വളർച്ച

മാനസിക വളർച്ചക്ക് ഒരുപാട് സഹായിച്ചതായിരുന്നു ബഹു. ജിമ്മി ആക്കാട്ടച്ചൻ നടത്തിയ മനഃശാസ്ത്രക്ലാസ്സുകൾ. സീനിയർ ശസ്ത്രക്രിയാവിദഗ്ദനായ ഡോ.സെബാസ്റ്റ്യൻ ശുചിത്വം, ലൈംഗികത, ആരോഗ്യം എന്നിവയെപ്പറ്റി ക്ലാസ്സെടുത്തത് വളരെ സഹായകമായിരുന്നു. ബഹു. സിജോയി കരിങ്ങാലിച്ചിറ അച്ചൻ നടത്തിയ തീവ്ര ഇംഗ്ലീഷ് പരിശീലനം ഞങ്ങളെ ഭാഷാപരിജ്ഞാനത്തിലും, പ്രയോഗത്തിലും പ്രബുദ്ധരാക്കുന്നതായിരുന്നു.

സന്ദർശനം

പെരിയ ബഹു. ജനറാളച്ചനും (മാർച്ച് 10-11) പെരിയ ബഹു. പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചനും (ഫെബ്രുവരി 6-8) നടത്തിയ ഔദ്യോഗിക സന്ദർശനം സൗഹൃദവും, സാഹോദര്യവും പ്രോത്സാഹനവും വരുംകാല നന്മയ്ക്കുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും നിറഞ്ഞ് അനുഗ്രഹീതമായ ഒന്നായിരുന്നു. പ്രേഷിത തീക്ഷ്ണത ബ്രദേഴ്സിന് പകരുന്നതായിരുന്നു ടാൻസാനിയയിലെ അനുഭവം പങ്കുവച്ചുള്ള ഫാ. ഫിലിപ്പ് കല്ലംപ്ലാക്കലച്ചന്റെ പങ്കുവയ്ക്കലുകളും സാക്ഷ്യവും. നാട്ടിലെയും വിദേശത്തെയും നമ്മുടെ സഭാംഗങ്ങളുടെ സ്നേഹ സന്ദർശനങ്ങൾ താബോറിനെ ധാരാളം അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഗമനാഗമനം

ഒരുവർഷത്തെ നിസ്വാർത്ഥസേവനത്തിന് ശേഷം ബഹു. ടോം പഴയപറമ്പിലച്ചൻ വൈദിക-സന്യാസ പരിശീലനത്തിൽ ഉപരിപഠനത്തിന് ഫെബ്രുവരി 27നും തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപരിപഠനം നടത്താൻ ബ്ര. സാന്റോ അക്കരയും (മാർച്ച് 16ന്) താബോറിനോട് യാത്രപറഞ്ഞു. പുതിയ വൈസ് റെക്ടറും പ്രൊക്യുറേറ്ററുമായി ബ. ജോബിൻ വടകരയിൽ അച്ചൻ സ്ഥാന മേറ്റെടുത്തു.

അദ്ധ്വാനം, മത്സരം,വിനോദം

കായികാധ്വാനവും ഉന്മേഷവും ഒത്തുചേർന്ന് താബോർ കുടുംബം ഒന്നാകെ നടത്തിയ കപ്പവാട്ടൽ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. ബ. ജോബിമോൻ മുതുപുരയിടത്തിൽ വി.സി നൽകിയ വോളിബോൾ പരിശീലനം വൈദഗ്ധ്യത്തിലേക്ക് വളർത്തുന്നതാ യിരുന്നു. ലക്കിടി സി.എം.ഐ, ഇടയ്ക്കൽ ഗുഹ, കരിമാനി ആശ്രമ ഫാക്ടറി എന്നിവിടങ്ങൾ സഹോദരൻമാർ സന്ദർശിച്ചത് കൂട്ടായ്മചൈതന്യം വളർത്താനുതകുന്നതായിരുന്നു.

മുന്നോട്ട്

വാർഷിക പരീക്ഷയ്ക്കും തുടർവർഷപരിശീലനത്തിനു മായി താബോറിന്റെ കുഞ്ഞു സഹോദരങ്ങൾ തീവ്ര ഒരുക്കത്തി ലാണ്.

ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മൈനർ സെമിനാരി, ഇരിക്കൂർ

ഗൃഹനായകരുടെ ജന്മദിനം ഗൃഹത്തിന്റെയും

കാലിത്തൊഴുത്തിൽ രക്ഷയുടെ നിത്യപൗരോഹിത്യ ത്തിന്റെ വസ്ത്രമണിഞ്ഞ് വെള്ളക്കച്ചയിലേക്ക് ജനിച്ചുവീണ ഈശോയുടെ ജനനത്തിന്റെ സ്മരണയുടെ മാറ്റുകൂട്ടിക്കൊണ്ട് റെക്ടറച്ചന്റെ ജന്മദിനം ആഘോഷിച്ചു. യഥാർത്ഥപരിശീലകന്റെ ജനനത്തിരുനാളും ഞങ്ങളെ പരിശീലിപ്പിക്കാൻ വിളികിട്ടിയ റെക്ടറച്ചന്റെ ജന്മദിനവും ഒരുമിച്ചാഘോഷിച്ചത് ഒരു പുത്തൻ അനുഭവം ആയിരുന്നു. പ്രകൃതിദത്തമായ പുൽക്കൂടുകൊണ്ടും ബ്രദേഴ്സിന്റെ അതിമനോഹരമായ കലാപരിപാടികൾകൊണ്ടും കോട്ടൂർ, ചെങ്ങളായി, ഇരിട്ടി ആശ്രമങ്ങളിലെ വൈദികരുടെ സാന്നിധ്യംകൊണ്ടും ജന്മദിനങ്ങൾ സാഘോഷം കൊണ്ടാടി.

മലബാർ മോസസിന്റെ സ്മരണയിൽ

മലബാറിനെ വികസനത്തിന്റ കാനാനിലേക്ക് കൈപിടിച്ചുയർത്തിയ മലബാറിന്റെ രാജശില്പിയുടെ സ്മരണയിൽ ലയിച്ച ദിനമായിരുന്നു ജനുവരി 25. സെമിനാരിയെ പ്രതിനിധീകരിച്ചു കൊണ്ട് ബാസ്ക്കറ്റ്ബോൾ മത്സരത്തിലും പ്രസംഗമത്സരത്തിലും എല്ലാ ബ്രദേഴ്സും പങ്കെടുക്കുകയും മികവോടെ പൊരുതുകയും ചെയ്തു. പ്രസംഗമത്സരത്തിൽ നമ്മുടെ അഭിമാനമായി സമ്മാനാർഹനായ ബ്ര. ആൽബിൻ മുണ്ടിയാങ്കലിന് അഭിനന്ദനങ്ങൾ.

താരാഗമനം

സി.എസ്.റ്റി മാനത്ത് ഈ കൊല്ലം ഉദിച്ച 4 നക്ഷത്രങ്ങളോടൊത്തായിരുന്ന ദിനമായിരുന്നു ജനുവരി 23-ാം തിയതി. അനുഭവങ്ങളും, ബോധ്യങ്ങളും, സ്വപ്നങ്ങളും പങ്കുവെച്ചു കൊണ്ടും, ബലിയർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും, ഒരുമിച്ചു കളിച്ചുകൊണ്ടും, ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടും നവവൈദികർ ഞങ്ങളുടെ ദൈവവിളിയെ ദൃഢീകരിച്ചു. ഞങ്ങളെ സന്ദർശിച്ച് ദൈവവിളിക്ക് കൂടുതൽ പ്രചോദനം നൽകിയ നവവൈദികർക്ക് ഒരായിരം നന്ദി.

കാനോനിക വിസിത്ത

ബഹു പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചൻ ഞങ്ങളുടെ വളർച്ചയെ വിലയിരുത്തുവാനും, കുറവുകൾ പറഞ്ഞ് തരാനുമായി ഫെബ്രുവരി 3,4,5 തിയതികളിൽ സെമിനാരിയിൽ ചിലവിട്ടു. അച്ചന്മാരെയും, ഞങ്ങളെയും വ്യക്തിപരമായി കാണുകയും, സെമിനാരിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്ത പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചൻ ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ള മേഖലകൾ കാണിച്ചുതരുകയും ചെയ്തു. സെമിനാരിക്കാരോടുള്ള സ്നേഹത്തിനും, സെമിനാരിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കായുള്ള പൂർണ്ണ പിന്തുണയ്ക്കും സഹായത്തിനും പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചന് ഒരുപാട് നന്ദി.

പീഡാനുഭവ വഴിയേ

നോവോടുകൂടിയ അൻപായ (സ്നേഹം) ഈ നോമ്പുകാലത്തിൽ കൂടുതൽ പുണ്യസമ്പാദനത്തിലും ത്യാഗത്തിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. വെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ വൈകുന്നേരം 6 മണിക്കും ഞായറാഴ്ച കുർബാനയ്ക്ക് ശേഷവും കുരിശിന്റെ വഴി പ്രാർത്ഥന ക്രമീകരിച്ചു. ധ്യാനത്തിലൂടെ ഈശോയുടെ പീഡാനുഭവ ഉത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോയി ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്തെ കൂടുതൽ അനുഭവിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണ് ഞങ്ങളോരോരുത്തരും.

കലാ-സാഹിത്യ അക്കാദമി സമാപനം

മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ജൂലൈ 3-ാം തീയതി പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചനാൽ തിരിതെളിച്ചാരംഭിക്കപ്പെട്ട ഞങ്ങളുടെ കലാ-സാഹിത്യ അക്കാദമി ഫെബ്രുവരി 29-ാം തിയതി അവസാനിച്ചു. വികർ പ്രൊവിൻഷ്യാൾ ജോൺസൺ വരകപറമ്പിലച്ചൻ സമാപനമറിയിച്ചു കൊണ്ട് തിരി തെളിച്ചു. ബ്രദേഴ്സിന്റെ ഒരു കൊല്ലത്തെ കഠിനപ്രയത്നത്തിന്റെയും, കാത്തിരിപ്പിന്റെയും ഒടുവിൽ "തളിര്" എന്ന കയ്യെഴുത്തു മാസിക ജോൺസൺ വരകപറമ്പിലച്ചൻ പ്രകാശനം ചെയ്തു. അയൽ വാസികളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ബ്രദേഴ്സിന്റെ നിറപ്പകിട്ടാർന്ന കലാപരിപാടികൾ ആഘോഷത്തിന്റെ മാറ്റുകൂട്ടി. ശേഷം സ്നേഹവിരുന്നിനു ശേഷം ആസ്വാദകർ സ്വഭവനങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങി.

പുനരുദ്ധാരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ

സെമിനാരിയിൽ പലസ്ഥലങ്ങളിൽ നവീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ശക്തമായ പ്രാർത്ഥനയാലും, സഹായത്താലും താങ്ങുന്ന പ്രൊവിൻഷ്യാളച്ചനും പ്രൊവിൻഷ്യൽ കൗൺസിലർമാർക്കും ഒരുപാട് നന്ദി.

പാഠ്യേതര പ്രവർത്തനങ്ങൾ

ഈ കാലയളവിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഉച്ചാരണത്തിൽ മികവു പുലർത്താൻ സഹായവുമായി ബെന്നി കോനൂരാനച്ചൻ സെമിനാരിയിൽ എത്തി. 4 ദിവസത്തെ മികച്ച ക്ലാസ്സുകളിലൂടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഫൊണറ്റിക്സ് ഹൃദ്യസ്ഥമാക്കാൻ സഹായിച്ചു. അച്ചന്റെ ക്ലാസ്സുകൾക്കും ഉപദേശങ്ങൾക്കും ഒരായിരം നന്ദി പറയുന്നു.

ജനറാളച്ചന്റെ കാനോനിക വീസിത്ത

സെമിനാരിയുടെ പുരോഗതി വിലയിരുത്താൻ ജനറാളച്ചൻ സെമിനാരിയിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. മാർച്ച് 6-ാം തിയതി സെമിനാരിയിൽ വന്ന അച്ചൻ കുർബാനയർപ്പിക്കുകയും അച്ചൻമാരെയും ഞങ്ങളെയും കാണുകയും വിലയേറിയ ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങളോട് അച്ചൻ കാണിക്കുന്ന എല്ലാ കരുതലിനും സ്നേഹത്തിനും ഒരുപാട് നന്ദി.

പരീക്ഷയെത്തി

ഏറെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കും, പഠനങ്ങൾക്കുമൊടുവിൽ ഞങ്ങളുടെ പരീക്ഷകൾ ആരംഭിക്കാൻ പോകുന്നു. മാർച്ച് 10-ാം തിയതി മൂന്നാം വർഷ സെമിനാരിക്കാർക്കും മാർച്ച് 11-ാം തിയതി രണ്ടാം

വർഷ സെമിനാരിക്കാർക്കും പരീക്ഷകൾ ആരംഭിക്കും. പരീക്ഷയിൽ ഉന്നതവിജയം നേടാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണമേയെന്ന് എല്ലാവരോടും അപേക്ഷിക്കുന്നു.

നന്ദിയോടെ

ഈ കാലയളവിൽ ഞങ്ങളെ സന്ദർശിച്ച പെരിയ ബഹു. ജനറാൾ ഫ്രാൻസിസ് കിളിവള്ളിക്കലച്ചനും പ്രൊവിൻഷ്യാൾ ജോബി ഇടമുറിയിലച്ചനും വികർ പ്രൊവിൻഷ്യാൾ ജോൺസൺ വരകപറമ്പിലച്ചനും ജർമ്മനിയിൽ നിന്നു അവധിയ്ക്കു വന്ന അച്ചന്മാർക്കും സന്ന്യാസികൾക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും ഒരായിരം നന്ദി.

നൊവീഷ്യേറ്റ് ഹൗസ്, മൂക്കന്നൂർ

വിണ്ണിൽ നിന്ന് ബേസിൽ ഭവനിലേക്ക്

തണുത്തുറഞ്ഞ മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിലേക്ക് പ്രതീക്ഷയുടെ കനലുമായി ഉണ്ണീശോ നവസന്യാസ ഭവനത്തിൽ ഭൂജാതനായി. ആഘോഷകരമായ ആരാധനയോടുകൂടി ക്രിസ്തുമസ്സ് ആരവങ്ങൾക്ക് തുടക്കം ഇട്ടു. മുഖ്യകാർമ്മികനായി മാസ്റ്ററച്ചൻ വി.കുർബാന അർപ്പിക്കുകയും ക്രിസ്തുമസ് സന്ദേശം നൽകുകയും ചെയ്തു. ശേഷം നവസന്ന്യാസികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ക്രിസ്തുമസ്സ് ഗാനങ്ങളും, നൃത്തചുവടുകളും തുടർന്നുള്ള ക്രിസ്തുമസ് മധുരങ്ങളോടൊപ്പം ആസ്വാദ്യകരമായ ആകാശവിസ്മയവും ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷങ്ങളുടെ മാറ്റൊലി കൂട്ടി.

ഒരു പുത്തൻപൊൻപുലരി

പുതിയ ആരംഭം അതാണ് ഓരോ പുതുവത്സരത്തിന്റെയും സുവിശേഷം. അകന്നുപോയ ബന്ധങ്ങളെ വിളക്കി യോജിപ്പിക്കുവാൻ, മറന്നുപോയ പ്രാർത്ഥനകളെ ഓർത്തെടുക്കാൻ, കളഞ്ഞുപോയ സൗഹൃദങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കാൻ പൗലോസ് അപ്പസ്തോലന്റെ ഭാഷയിൽ പുതിയ മനുഷ്യനായി മാറുവാൻ 2020 എന്ന പുതുവർഷം ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്നു. 2019 ലെ കുറവുകളെ മറന്നുകൊണ്ട് 2020 ലെ നന്മകളെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിക്കുവാനായി പുതുവത്സര കർമ്മങ്ങൾ രാത്രി 9.00 മുതലുള്ള ഒരുക്കാരാധനയിലൂടെ തുടക്കം കുറിച്ചു. ബ്ര. ജിൻസ് വാതല്ലൂരിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ആഘോഷകരമായ ആരാധന പുതുവത്സരത്തെ സ്വീകരിക്കുവാനായി സഹായിച്ചു. ആഘോഷകരമായ വി. ബലിക്കും വചനസന്ദേശത്തിനും മാസ്റ്ററച്ചൻ മുഖ്യകാർമ്മികത്വം വഹിച്ചു. വി.ബലിക്കുശേഷം ക്രിസ്തുമസ് കാലത്ത് നവസന്ന്യാ

സികൾ നിർമ്മിച്ച 15 അടി ഉയരമുള്ള പാപ്പാനിയെ കത്തിച്ചു. തുടർന്ന് മധുര പലഹാരം പങ്കുവെച്ച് എല്ലാവർക്കും പുതുവത്സര ആശംസകൾ നേർന്നു.

മാതാപിതാക്കളുമൊത്ത്

2019-20 നൊവീഷ്യേറ്റ് ബാച്ചിലെ ബ്രദേഴ്സിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ജനുവരി 28-ാം തിയ്യതി എത്തിച്ചേർന്നു. സന്തോഷത്തോടുകൂടെ മാതാപിതാക്കളെ സ്വീകരിക്കുകയും വിശേഷങ്ങൾ പങ്കുവെയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം മാസ്റ്ററച്ചനും, ജനറാൾ അച്ചനും പ്രൊവിൻഷ്യാൾ അച്ചനും, ജോസഫ് ചാത്തനാട്ട് അച്ചനും ചേർന്ന് വി.ബലി അർപ്പിച്ച് പ്രാർത്ഥിച്ചു. വി. ബലിക്കുശേഷം മാതാപിതാക്കളുടെ ഒരു മീറ്റിംഗ് നടത്തുകയും പ്രസ്തുത സമ്മേളനം ജനറാൾ അച്ചൻ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുകയും ജോസഫ് ചാത്തനാട്ട് അച്ചൻ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുകയും, ബ്രദേഴ്സിന്റെ കലാപരിപാടികൾ നടത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനുശേഷം മാസ്റ്റർ അച്ചൻ എല്ലാവരുടെയും മാതാപിതാക്കളെ കാണുകയും അതിനുശേഷം അവർ വീടികളിലേക്ക് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ധ്യാനം

ഹൃദയങ്ങളിൽ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ മൂല്യങ്ങളെയും സ്ഥാപിക്കുവാൻ ക്രൂശിതന്റെ നോവുകളും പീഢനങ്ങളും സ്വജീവിതത്തിൽ രക്ഷാദായകമാക്കുവാൻ നിത്യം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ദിവ്യകാരുണ്യസ്നേഹത്തെ ആത്മാർത്ഥമായി തിരിച്ചറിയുവാൻ, സ്നേഹിക്കുവാൻ നവസന്യാസികളായ ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ഒരുക്കുവാൻ കപ്പൂച്ചിൻ കൺവൻഞ്ചൽ സഭാംഗമായ ബഹു. ആഞ്ചലോ ചുള്ളി അച്ചൻ കടന്നുവരികയും 5 ദിവസത്തെ ധ്യാനം നടത്തുകയും ചെയ്തു. നല്ല ചിന്തകളിലൂടെ ആധ്യാത്മിക അഭ്യാസനങ്ങളിലൂടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായി ആകാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ ആഴപ്പെടുത്തിയ അച്ചന് സമൂഹത്തിന്റെ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

വല്ല്യച്ചന്റെ ഓർമ്മകളിലൂടെ

നമ്മുടെ സഭാസ്ഥാപകനായ പെരിയ. ബഹു. ബസീലിയൂസച്ചന്റെ 129-ാം ജന്മദിനവും ബസീലിയൂസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ 7-ാം വാർഷികവും ബേസിൽ ഭവനിൽ വച്ച് സംയുക്തമായി കൊണ്ടാടി. പ്രൊഫ. ജോസ് പാപ്പുവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന യോഗം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത് എറണാകുളം-അങ്കമാലി അതിരൂപതാ

മെത്രോപ്പൊലീത്തൻ വികാരി അഭിവന്ദ്യ മാർ ആന്റണി കരിയിൽ പിതാവാണ്. യോഗത്തിൽ സുപ്പീരിയർ ജനറാൾ പെരിയ. ബഹു. ഫാ. ഫ്രാൻസിസ് കിളിവള്ളിക്കൽ, പ്രൊവിൻഷ്യാൾ ഫാ. ടോമി ആലുങ്കൽക്കാരോട്ട്, മുൻ എം.എൽ.എ ശ്രീ. പി.കെ. ജോയി, ഇടവകവികാരി ഫാ.ജോസ് ഇടശ്ശേരി, പഞ്ചായത്ത് പ്രസിഡന്റ് ശ്രീമതി ഇന്ദിരാ രാധാകൃഷ്ണൻ, വാർഡ് മെമ്പർ ശ്രീമതി മോളി വിൻസെന്റ് തുടങ്ങിയവർ പ്രസംഗിച്ചു. യോഗത്തോടനുബന്ധിച്ച് സംസ്ഥാനത്തെ മികച്ച മത്സ്യകർഷകൻ ശ്രീ. കെ.എസ് പോളച്ചനെ ഉപഹാരം നൽകി ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം മറ്റു മത്സ്യകർഷകരെയും ആദരിച്ചു.

ജനറാളച്ചന്റെ കാനോനിക വിസീത്ത

15-02-2020 ന് ജനറാളച്ചൻ കാനോനിക സന്ദർശനത്തിന് വന്നു. ഇവിടെയുള്ള ബഹുമാനപ്പെട്ട അച്ചന്മാരെയും നവസന്യാസികളെയും വ്യക്തിപരമായികണ്ടു. ഞങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ഉപദേശങ്ങളും, നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകി. 17-ാം തിയതി നവസന്ന്യാസികൾക്ക് മാസധ്യാനവും നടത്തി. ഏറെ തിരക്കുകൾക്കിടയിലും ഞങ്ങളോട് കാണിച്ച കരുതലിനും പരിഗണനകൾക്കും ഏറെ നന്ദിയോടെ ജനറാളച്ചനെ ഓർമ്മിക്കുന്നു.

നവവൈദികൻ തോമസുകുട്ടിക്ക് സ്വാഗതം

ബേസിൽ ഭവനിലെയും, കോളേജിലെയും തുറവൂർ ഇടവകയിലെയും സ്തുത്യർഹമായ തന്റെ ഡീക്കൻ മിനിസ്ട്രിക്ക് ശേഷം 28-02-19ന് സെബാസ്റ്റ്യൻ വാണിപുരയ്ക്കൽ പിതാവിൽ നിന്ന് ബഹു. ഡീക്കൻ തോമസ്കുട്ടി പന്തീരുപറയിൽ തിരുപ്പട്ടം സ്വീകരിച്ചു. ബേസിൽ ഭവനിൽ നിന്ന് മാസ്റ്ററച്ചനും മറ്റ് അച്ചന്മാരും തിരുപ്പട്ടത്തിൽ സംബന്ധിക്കുകയും ആശംസകളർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 04-02-2020 ന് തോമസ്കുട്ടി അച്ചൻ ഇവിടെ ആദ്യ വി. ബലിയർപ്പിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

സെബാസ്റ്റ്യൻ കല്ലറക്കൽ അച്ചന് യാത്രാമംഗളങ്ങൾ

6 മാസത്തെ തന്റെ കോളേജിലെയും, ഏറ്റുമാനൂർക്കടുത്തുള്ള വെട്ടിമുകൾ ഇടവകയിലെയും സ്തുത്യർഹമായ സേവനത്തിനുശേഷം ഇടവകക്കാർ അച്ചന് നല്ല യാത്രയയപ്പ് നൽകി. ബേസിൽ ഭവനത്തിൽ നിന്നും 3-ാം തീയതി അച്ചൻ തന്റെ ഉപരിപഠനത്തിനായി ജനറലേറ്റിലേക്ക് യാത്രയായി. അച്ചന് എല്ലാവിധ പ്രാർത്ഥനാ മംഗളങ്ങളും നേരുന്നു.

സന്യാസഭവനത്തിന്റെ അമേരിക്കൻ വോളിസെറ്റും ജർമ്മൻ കീബോർഡും

നവസന്ന്യാസികളായ ഞങ്ങളുടെ സ്വപ്നവും പ്രാർത്ഥനയുമായിരുന്ന വോളിബോൾ കോർട്ടും കീബോർഡും യാഥാർത്ഥ്യമായി. വോളിബോൾ കോർട്ടിന്റെ പോസ്റ്റ്, നെറ്റ്, ബോൾ എന്നിവയടങ്ങുന്ന വോളിസെറ്റ് ഞങ്ങൾക്ക് നൽകിയ റോയിക്കും, ആഷ്‌ലിക്കും വളരെ നല്ല ഒരു കീ-ബോർഡ് സ്പോൺസർ ചെയ്ത ഡൊമിനിക് തൈത്തറ അച്ചനും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദിയും പ്രാർത്ഥനയും ആശംസിക്കുന്നു.

മൂക്കന്നൂരിൽ പുണ്യവതിക്കായി ഒരു ഗ്രോട്ടോ

വല്ല്യച്ചന്റെ കർമ്മഭൂമിയിലും, നവസന്യാസത്തന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത നിലനിൽക്കുന്ന വിളനിലവുമായ മൂക്കന്നൂരിലെ ബേസിൽ ഭവനിൽ വി. ചെറുപുഷ്പത്തിനും, പരി. ദൈവമാതാവിനും ഒരു ഗ്രോട്ടോ നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയായ്. മൂക്കന്നൂർ ദേശത്തെ മക്കൾക്ക് കൂടുതൽ അനുഗ്രഹങ്ങൾ ചെറുപുഷ്പം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് റോസാപൂക്കളായി ചൊരിയട്ടെ എന്ന പ്രാർത്ഥനയോടെ മാർ ഡൊമിനിക് കോക്കാട്ട് പിതാവ് 5-2-2020ന് ഗ്രോട്ടോയുടെ കല്ലിടൽ കർമ്മങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ അവസരത്തിൽ തന്നെ പിതാവിന്റെ ജന്മദിനം ആഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

നെറ്റിയിൽ ചാരം പൂശി

അനുതാപത്തിന്റെ ദിനമായ വിഭൂതി ദിവസം ബഹു. സെബാസ്റ്റ്യൻ കല്ലറയ്ക്കൽ അച്ചന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വി. കുർബാന അർപ്പിക്കുകയും ഒപ്പം എല്ലാവരും നെറ്റിയിൽ ചാരം പൂശി വിഭൂതി ദിനം ആചരിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നേദിവസം ഉപവാസത്തോടെ ദൈവസന്നിധിയിൽ ചെലവഴിച്ചു.

നന്ദിയോടെ

തങ്ങളുടെ അവധിദിനങ്ങളിൽ ഞങ്ങളെ സന്ദർശിക്കുകയും ഗ്രോട്ടോയ്ക്കായുള്ള തിരുസ്വരൂപം സംഭാവന ചെയ്യുകയും ചെയ്ത ജോ കാരക്കുന്നേൽ അച്ചനെയും ജോയി മാടശ്ശേരി അച്ചനെയും പൗരോഹിത്യ രജതജൂബിലി ആഘോഷിക്കുന്ന ഏബ്രഹാം കൊറ്റനെല്ലൂർ, ജോർജ്ജ് ആലുക്ക, സിറിയക്ക് കൊച്ചാലുങ്കൽ അച്ചന്മാരെയും ഞങ്ങളെ സന്ദർശിച്ച മറ്റെല്ലാ വൈദികരെയും നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. വി. കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ തിരുസ്വരൂപം സംഭാവന ചെയ്ത ബിനു കുരീക്കാട്ടിൽ അച്ചനും, ജോജോ പുളിക്കക്കുന്നേൽ അച്ചനും പ്രത്യേകം നന്ദി.

വികാരിയച്ചന്മാർക്ക് യാത്രയയപ്പ്

മൂക്കന്നൂർ ഇടവകവികാരി ഫാ. ജോസ് ഇടശ്ശേരിയ്ക്കും തുറവൂർ ഇടവക വികാരി ഫാ. ജോസഫ് കൊടിയനും 27-02-2020ന് വ്യാഴാഴ്ച ബേസിൽ ഭവനിൽ വെച്ച് മാസ്റ്ററച്ചനും, സമൂഹവും ഒന്നുചേർന്ന് ആശംസയും, യാത്രയയപ്പും നൽകി.

ക്ലാസുകൾ

സഭാസ്ഥാപകനായ പെരി. ബഹു. ബസീലിയൂസ് പാണാട്ട ച്ചന്റെ ജീവിതത്തെയും, വ്യക്തിത്വത്തേയും മനസ്സിലാക്കുവാനും, ദൈവവചനത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുവാനും ബഹു. ജോൺസൺ പുതുശ്ശേരി അച്ചൻ നയിച്ച ക്ലാസ്സ് സഹായകമായി. ചുരുങ്ങിയ 4 ദിനങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞങ്ങൾക്കായി ഒത്തിരി അറിവു കൾ പങ്കുവെച്ച അച്ചനെ നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. "സമർപ്പിത ജീവിതം" എന്ന പ്രമാണരേഖയുടെ ഉള്ളറകളിലേക്ക് ഞങ്ങള നയിക്കുകയും ഞങ്ങളുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ക്കൊണ്ട് ഒരുപാട് അറവുകൾ പങ്കുവച്ച ബഹു. ഇമ്മാനുവേൽ വട്ടക്കുന്നേൽ അച്ചനും ഒത്തിരി നന്ദി.

കൊറോണ ഭീതി മൂക്കന്നൂരിലും

ലോകം മുഴുവൻ പകർന്നു പിടിക്കുന്ന മഹാമാരിക്കെതിരെ നവസന്യാസഭവനം ജനറാൾ അച്ചന്റെ പ്രത്യേക നിർദ്ദേശപ്രകാരം 13-03-2010ന് ഉപവാസവും, ആരാധനയും 203 മണി ജപമാലയും ചൊല്ലി ശക്തമായി പ്രാർത്ഥിച്ചു. പ്രദേശവാസികളും ഇതിൽ പങ്കുചേർന്നു.

വിളിച്ചവനായ് ആത്മാർപ്പണം ചെയ്യാൻ

"എന്റെ ആത്മനാഥൻ എന്റേതാണ്. ഞാൻ അവന്റേതും" എന്ന വചനത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനായി കൊതിച്ച ഞങ്ങളുടെ നവസന്യാസ ജീവിതം അതിന്റെ ക്ലൈമാക്സിനോട് അടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കൂടെ നടന്നവൻ കുർബാനയാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലൂടെ നാഥന്റെ ചൂട് പറ്റി അവന്റെ പാദാന്തികത്തിൽ ഇരുന്ന് വചനം ഹൃദ്യസ്ഥമാക്കി സ്നേഹത്തിൽ വേരുപാകി അടിയുറച്ചുവളരാൻ ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കൂപ്പുകരങ്ങൾ ഉയർത്തിയവർക്കും, സന്ദർശിച്ച ബഹുമാനപ്പെട്ട വൈദികർക്കും നന്ദി. ഈ അവസാന നാളുകളിൽ ഞങ്ങളുടെ അധരങ്ങളിൽ ഒറ്റ പ്രാർത്ഥനയേയുള്ളൂ. "നാഥാ യോഗ്യതയോടു കൂടെ വ്രതം എടുക്കുവാനും യോഗ്യതയോടുകൂടെ വ്രതജീവിതം നയിക്കാൻ ഞങ്ങളെ സഹായിക്കണേ. നാഥാ എന്നെ നിന്റെ കയ്യിലെ ഒരു

ഉപകരണമാക്കണേ.

ദുരാശകളുടെ ഊരാകുടുക്കിലൂടെ പാപമാകുന്ന ഭീകരസത്വത്തിന്റെ മുമ്പിലേക്ക് മനുഷ്യൻ വലിച്ചെറിയപ്പെട്ട് അന്ധകാരത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് പോയപ്പോൾ രക്ഷയ്ക്കായി ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു. മറ്റുള്ളവർക്ക് തണലും വെളിച്ചവും അന്നവും കൂട്ടുമായിരിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെയെന്ന് പഠിപ്പിച്ചവൻ മനുഷ്യനുവേണ്ടി പാപമായി ക്രൂശിലേറി മൂന്നാം ദിനം ഉയർത്തെഴുന്നേറ്റു. സന്യാസത്തിലേക്ക് ചുവടുകൾവെയ്ക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമേ എന്ന് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഏവർക്കും ഉയർപ്പുതിരുനാളിന്റെ മംഗളങ്ങൾ ഏറെ സ്നേഹത്തോടെ നേരുന്നു.

ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മേജർ സെമിനാരി, ആലുവ

1. ഉപരിപഠനം

മനുഷ്യജീവിതം സത്യത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള അന്വേഷണത്തിലാണ്. പരമമായ സത്യമെന്നത് ദൈവംതന്നെയാണ്. അവനെ അല്ലെങ്കിൽ ആ സത്യത്തെ തിരിച്ചറിയുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ സത്യാന്വേഷി. ഫെബ്രുവരി 28-ാം തിയതി ബഹുമാനപ്പെട്ട അരുൺ മഠത്തിപറമ്പിൽ അച്ചൻ തന്റെ പി.എച്ച്.ഡി പഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ജർമ്മൻ ഭാഷാപഠനത്തിനായി പൂനയിലേക്ക് യാത്രയായി. അച്ചൻ സമൂഹത്തിന് നൽകിയ സേവനത്തിനും മറ്റ് എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സമൂഹം ഒന്നടങ്കം അച്ചന് നന്ദി പറഞ്ഞു. അച്ചന് എല്ലാവിധ ആശംസകളും നേരുന്നു.

2. കാനോനിക്കൽ വിസിറ്റ്

ഫെബ്രുവരി 24,26 തിയ്യതികളിൽ ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രൊവിൻഷ്യാൾ അച്ചൻ ലിറ്റിൽ ഫ്ളവർ മേജർ സെമിനാരിയിൽ തന്റെ കനോനിക വിസിറ്റിനായി എത്തുകയുണ്ടായി. ഒരുവന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ഏതാണെന്നും ഞാൻ സഞ്ചരിക്കുന്ന വഴി തെറ്റാണോ ശരിയാണോ എന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ അച്ചന്റെ സന്ദർശനം വഴി സാധിച്ചു. പ്രൊവിൻഷ്യാൾ അച്ചൻ ബ്രദേഴ്സിനെയും, അച്ചന്മാരെയും വ്യക്തിപരമായി കാണുകയും അവർക്ക് വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങളെ ഒരുമിച്ച് കാണുകയും ഞങ്ങളുടെ വളർച്ചയിൽ അച്ചൻ സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ഭാവിജീവിതത്തിന് വേണ്ട നിർദ്ദേശങ്ങൾ

നൽകുകയും ചെയ്തു. അച്ചന്റെ സ്നേഹത്തിനും കരുതലിനും ഞങ്ങൾ നന്ദി പറയുന്നു.

റിപ്പബ്ലിക് ഡേ

റിപ്പബ്ലിക്ക് ഡേ സെമിനാരിയിൽ വളരെ ആഘോഷപൂർവ്വം നടത്തി. ബഹുമാനപ്പെട്ട മഞ്ജുഷ് അച്ചൻ ദിവ്യബലിയർപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് ബഹുമാനപ്പെട്ട റെക്ടറച്ചൻ പതാകയുയർത്തി. അന്നേ ദിവസത്തിന്റെ സന്ദേശം ബ്രദർ ഗോഡ്വിൻ വേങ്ങതടത്തിൽ നൽകുകയുണ്ടായി. അന്നേ ദിവസത്തിന് മാറ്റ് നൽകിയത് വൈകുന്നേരം 7 മണിക്ക് നടന്ന പാലാ കമ്മ്യൂണിക്കേഷന്റെ "ജീവിതം മുതൽ ജീവിതം വരെ" എന്നുള്ള നാടകം ആയിരുന്നു. വളരെ സാമൂഹിക പ്രശസ്തി ആർജ്ജിച്ചതായിരുന്നു നാടകം.

"Religious life means going to the very root of the love of Jesus Christ with an undivided heart and putting nothing ahead of this love."

- Pope Benedict XVI

ആദ്യ വ്രതവാഗ്ദാനത്തിനായി
ഒരുങ്ങുന്ന
നവസന്യാസികൾക്ക്

ആശംസകൾ

He is
RISEN
HAPPY EASTER